

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ | ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ & Υ.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Γαλατᾶ, Μονιμὸν Νομικὸν Χᾶν Ἀριθ. 12-13
Ἀριθ. Τηλεφ. 1688 Πέραν

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ

Τύπος εἰς τὴν γράφην. — Πήγαινε, πήγαινε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆς γιὰ νὰ γλυτώσουμε.

Τὸ φυλλάδιον τιμᾶται Γρόσια 5.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1918

SISMANOGLIO
MEGARO

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ | ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

ΧΑΡΑΜΜΑΤΑ

Σάν κάτι άγνό πού μούρθε ξαφνικά
 και θέρμανε τὸ κρύο μέτωπό μου,
 σάν κάτι άγνό πού φύσηξε γλυκά
 κι' αιστάνθηξα δικό μου . . .

Τ' ἦταν και φύσηξε, παιδιά,
 και ξύπνησε τὸν ὕπνο μου, πού αιώνια
 νανούρισεν ὁ μπάτης στὰ κλαδιά
 κι' ἐκράταγαν βουβὰ τὰ χελιδόνια ;

Μὴν ἦστε ταξιδιάρης μακρυνὸς
 και στὴ σκιά μου ἔχει γονατίσει,
 πρὶν νὰ χαθῆ ὁ αὐγερινὸς
 κι' ἄνομο πόδι στὸ ναὸ πατήσει ;

Ἢ μὴ ἢ ψυχὲς πού προσκυνοῦν,
 ἐνθύμησες στὴν πίστιν μου πού ἐχάθη,
 τριγύρω μου θλιμμένες ἴλογυροῦν
 κι' ἀνείδωτες στῆς σκοτεινιάς τὰ βάρη !

π' ὀλόχαρη σοῦ τραγουδεῖ
 τῆς λήθης τὸν παιᾶνα
 τ' ἀηδόνι ἐπάνω στὸ κλαδί,
 κι' ἀντιλαλεῖ ἢ καμπάνα.

Γ. ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΕΘΝΙΚΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Σοβαραὶ καὶ λυπηραὶ εἰδήσεις μᾶς καταφθάνουν ἀπὸ καιροῦ διὰ τὰ ἐν Ἑπταπυργίῳ Ἐθνικὰ Φιλανθρωπικά μας Καταστήματα. Ἡ ἀλήθεια οὐδέποτε κρύπτεται. Ἐὰν οἱ ἀσθενεῖς ἀδυνατοῦν νὰ κατακραυγάζουν, ἐὰν οἱ γέροντες εἶνε ἀνίσχυροι νὰ διαμαρτυρηθοῦν καὶ τὸ προσωπικὸν φοβεῖται νὰ καταγγείλῃ, δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχει τὸ ἔθνος, τὸ ὁποῖον ἐπαγρυπνεῖ.

Τὸ ἔθνος μας, τὸ ὁποῖον σεμνύνεται διὰ τὰ ἀπὸ τόσων ἐτῶν ἐπαξίως λειτουργοῦντα ἀνακουφιστικὰ τῶν ἐχόντων ἀνάγκην αὐτῶν καθιδρύματα ταῦτα, οὐδέποτε ἠρνήθη τὴν συνεισφορὰν τοῦ δι' αὐτά.

Τὰ νοσοκομεῖά μας ἀνεκούφισαν ἀνεξαιρέτως ἔθνους καὶ θρησκείας πολλοὺς, διὰ τοῦτο ἴστανται εἰς θέσιν περιωπῆς, ὄχι μόνον εἰς τὰ ὅμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἀλλὰ καὶ ὄλων τῶν ἐν Τουρκίᾳ λαῶν. Σεμνύνεται καὶ χαίρει πολὺ δικαίως τὸ ἡμέτερον ἔθνος δι' αὐτά, διότι πραγματιέργάζονται πρὸς τιμὴν τοῦ ἔθνους μας ἀπέναντι ὄλων, καὶ ἀποδεικνύουν πόσον γενναῖοκαρδοὶ καὶ ὑπερήφανοὶ εἴμεθα.

Διατί λοιπὸν νὰ ὑποφέρουν τὰ Ἐθνικὰ Φιλανθρωπικά μας Καταστήματα τὴν στιγμὴν ποῦ σὺδεῖς ἐκ τοῦ ἔθνους θὰ ἀρνηθῇ τὴν κατὰ δύναμιν συνεισφορὰν του;

Διατί νὰ δίδεται μόνον 25—30 ὀκάδες κρέατος (καὶ τοῦτο διὰ τοὺς ἰατροὺς καὶ τὸ ἀνώτερον προσωπι-

κὸν μόνον) ἔναντι 200—250 ὀκάδων, ποῦ ἐδίδοντο ἄλλοτε;

Διατί εἰς τὸ Γηροκομεῖον νὰ ἀποθνήσκουν ἀπεριποίητοι, πολλάκις μόνον ξηρὸν τοῦ βεσικᾶ τρώγοντες ἄρτον, οἱ ἀπόμαχοι αὐτοὶ τῆς ζωῆς, καὶ κακὴν κακῶς νὰ ζῶσι, χωρὶς οὐδεμίαν νὰ λαμβάνεται δι' αὐτοὺς φροντίς, ὡσάν νὰ μὴ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ζήσουν τὰ ὀλίγα ἔτη ἢ ἡμέρας ποῦ θὰ ζήσουν;

Μήπως πολλῶν ἐξ αὐτῶν τὰ χρήματα δὲν εἶνε κεφάλαια τῶν Καταστημάτων τούτων;

Διατί ἐπὶ τέλος τὰ ὑποφέρουν τόρα τὰ Ἐθν. Φιλ. Καταστήματα, ἐνῶ κατὰ τὸν πόλεμον δὲν ὑπέφεραν ὅπου ἔβριθον τῶν ἐχόντων τὴν ἀνάγκην τῆς περιτοίσεως αὐτῶν ἀσθενῶν καὶ ἀπλήστως ἐτύγγανον τῆς προστασίας των;

Δὲν θέλομεν διὰ τῶν γραφομένων μας μηδόλως νὰ κατηγορήσωμεν τοὺς ἰθύνοντας, εἰμὴ μόνον διὰ τὸν λόγον, ὅτι ταῦτα πάντα συμβαίνουν ἐξ ἀκηδεΐας ἀπὸ μέρους των πρὸς τὰ Καταστήματα.

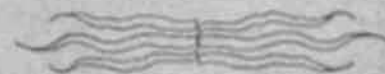
Τὸ ἔθνος μας πάντοτε συνεισέφερε καὶ συνεισφέρει καὶ εἶνε πρόθυμον νὰ συνεισφέρῃ διὰ τὰ Ἐθν. Φιλ. Καταστήματα. Εἶνε ἴδιον τοῦ γενναίου μας ἔθνους καὶ τῶν πλουσίων μας οὐδέποτε νὰ ἀρνοῦνται συνεισφορὰν, πρὸ παντὸς ὅταν πρόκειται περὶ τόσον ὑψηλοῦ σκοποῦ,

* Ἄς σχηματισθοῦν λοιπὸν διάφο-

ροι ἐπιτροπαὶ — ἐὰν ἢ ἤδη ὑπάρχουσα καὶ εἰς ἣν συνεισέφεραν δὲν ἀρκεῖ — αἵτινες ἐν ὀνόματι τῶν πασχόντων Ἐθν. Φιλ. Καταστημάτων μας, ἄς ἀποτανθοῦν πρὸς τὸ ἔθνος, τὸ ὁποῖον μετὰ πάσης εὐχαριστήσεως θὰ συνεισφέρῃ. Ἄρκεῖ μία ἔκκλησις πρὸς αὐτὸ καὶ ἐκθεσις τῆς καταστάσεως καὶ τῶν πεπραγμένων.

Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῆς Α. Σεβ. τοῦ Τοποτηρητοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου τὴν δραστηριότητα ἐκαρπώθη τὸ ἔθνος τόσα πολλά, ἵνα φροντίση καὶ ἐπιβλέψῃ διὰ τὴν διόρθωσιν τῶν κακῶς ἐχόντων τῶν Ἐθν. Φιλ. Καταστημάτων μας, διὰ νὰ ἐκπληροῦν ταῦτα τὸν ὑψηλὸν σκοπὸν καὶ εὐρίσκωνται εἰς τὸ ὕψος τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν ἀποστολῆς.

I. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΜΑΝΤΕΝΙΑ ΛΟΓΙΑ

Τ' ἀληθινὰ τὰ δάκρυα δὲν μπορεῖ νὰ τὰ κλάψῃ κανεὶς, κ' ἐκεῖνα ποῦ κλαίει χύνονται ὅλα τοῦ κακοῦ.

Κ. Χρηστομάννος

Ἄπὸ τῆς ἀδελφῆς τῆς ἀγάπης μιὰ ἀπὸ τῆς ὁμορφώτερες εἶνε ἡ εὐσελαχνία.

A. Musset.

Ἐπρεπε νὰ μὴν τελειώνῃ τῆς ἀγάπης ὁ καιρὸς. Ἄχ! ποτὲ νὰ μὴν τελειώνῃ τῆς ἀγάπης ὁ καιρὸς.

B. Οὐγκώ.

Ἡ ἀγάπες πεθαίνουν σὰν ἀρχίσῃ ὁ κόρος καὶ ἡ λήθη τὰς θάπτει.

La Bruyère.

Πρὶν εὐτυχῆσαι κανεὶς, πρέπει νὰ γελᾷ μήπως πεθάνει πρὶν γελᾷ.

La Bruyère.

Tr. Coppée

Η ΑΣΗΜΕΝΙΑ ΔΑΚΤΥΛΗΘΡΑ

Ἡ Σχόμπεργ πεθαίνει ἀπὸ λύπην καὶ στενοχωρίαν εἰς τὴν βίλλαν τῆς εἰς τὸ Μονάχον.

Ἡ περίφημη courtesane, τῆς ὁποίας εἴκοσι χρόνων ὄργια μόλις ἄλλαξαν τὴν ἔμορφιά τῆς, νοιώθει νὰ σκεπάζωνται τὰ μάτια τῆς, — τὰ μάτια αὐτὰ ποῦ προξένησαν τόσες τρέλλες καὶ τόσες ἀπελπισίες, — τὸ σκέπασμα αὐτὸ καθ' ἡμέραν γίνεται σκοτεινότερον τοῦ καταρράκτου.

Τὰ πρῶτα συμπτώματα τὰ παρατήρησε πρὸ δύο ἐτῶν. Μιὰ ἡμέρα καθήμενη μπροστὰ εἰς τὸν καθρέπτη τῆς τουαλέττας τῆς, εἶδε τὸ πρόσωπό τῆς λουσμένο σὲ ἑλαφρῆ ὀμίχλη. Τὴν ἄλλην ἡμέρα ἡ τρομερὴ αὐτὴ ὀμίχλη ἔγινε πικνότερη καὶ ἡ Σχόμπεργ θυμῆθηκε τότε, ὅτι ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸ ὑπέφερε συχνὰ ἀπὸ κεφαλόπονους, ὅτι παραπονιοῦνταν πότε-πότε πῶς ἔβλεπε μύγες νὰ πετοῦν, σημάδια μαῦρα καὶ ἀραχνιές.

Οἱ ὀφθαλμολόγοι ἠρωτήθησαν καὶ ὅλοι ἔμειναν σύμφωνοι εἰς τὴν διάγνωσιν καὶ τὰ φαινόμενα ἠκολούθησαν τὴν πορείαν σιγά, προοδευτικά, ἀδυσώπητα. Καὶ τέλος οἱ ἰατροὶ ἀπεφάσισαν ἐγχείρισιν. Ἀλλὰ ἡ Σχόμπεργ ἦταν ἀνανδρῆ. Αὐτῆ, ποῦ ἔκαμε νὰ ὑποφέρουν τόσοι δυστυχεῖς, φοβᾶται τὸν πόνον. Ἀρνήθηκε τὴν ἐπέμβασιν καὶ ἀφῆκε τὴν ἀσθένειαν νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμο τῆς. Καὶ σήμερα εἶνε σχεδὸν τυφλή.

Ἡ βίλλα τῆς Σχόμπεργ εἶνε ἡ ὡμορφότερη καὶ ἔχει τὴν καλλίτερη τοποθεσίαν εἰς τὸ Μονάχον. Ὁ διαβάτης βλέπει ἀπὸ τὰ κάγκελα, τὰ στολισμένα μὲ κισσός, τὴν βεράνδα μὲ κόκκινα στόρια καὶ φαντάζεται, τὴν εὐτυχία, ποῦ βασιλεύει ἐκεῖ μέσα.

Ἡ Σχόμπεργ ὁμῶς εἶνε πολὺ μελαγχολικὴ Μαντεύει τὰ λουλούδια μόνον ἀπὸ τὴν μυρωδιά τους.

Ἀφοῦ ἔκορσε τόσον πολὺ ὄλας τὰς αἰσθήσεις τῆς, δὲν σκέπτεται πειὰ, παρὰ ἐκεῖνο ποῦ τῆς λείπει. Ὅταν παίρνει ἓνα μπουκέτο, τὸ μυρίζει μιὰ στιγμὴ, καὶ ἔπειτα τὸ πετᾷ μὲ μανία.

Ἐδίδωξε τὸν τελευταῖον τῆς ἔρωμένο — ἐκεῖνον τὸν πιανίστα τὸν Πολωνέξο, ποῦ διασκεδάζε τὴν μελαγχολία τῆς, συνθέτων τόσον ὡραῖα βάλς — τὴν ἡμέραν ποῦ βλέ-

ποντάς τον ἀπὸ πολὺ κοντὰ εἰς τὰ ὡραῖα τοῦ σλαυικὰ μάτια, δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὸ βλέμμα του. Ὅταν ὁ τρελλὸς Γρεγορέσκος, ὁ γυιὸς παλαιοῦ γοσποδάρ — ὁ μόνος ποῦ τὴν συνοδεύει δημοσίᾳ — τὴν πηγαίνει νὰ κάμουν κανένα γῦρο εἰς τὸ καζίνο, φεύγει κατόπιν θυμωμένη, γιὰτὶ δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ ἰδῇ νὴν λάμπη ὄλου αὐτοῦ τοῦ χρυσοῦ ποῦ ἀκούει, καὶ οὔτε κάθεται κἂν σὲ κανένα παιχνίδι, αὐτὴ ποῦ ἔχασε καὶ κέρδισε βασιλικὲς περιουσίες.

Ἐν τούτοις ἡ μισοτύφλωσις ἐκεῖνη τῆς Σχόμπεργ τῆς ἐπέτρεπε νὰ βλέπῃ πράγματα πολὺ λαμπερὰ καὶ ἡ τελευταῖα εὐχαρίστησι ποῦ τῆς μένει εἶνε νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἐξετάζῃ τὰ διαμαντικά τῆς.

Κάθε βράδυ ἡ καμαριέρα τῆς Μανέντα ἐτοιμάζει στὸ μικρὸ boudoir τὸ τραπέζι μὲ κατηφεδένιο γρενὰ σκέπασμα καὶ θέτει μεταξὺ δυὸ κηροπηγείων, ὅπου καίουν εἴκοσι κεριὰ μυρωμένα, βαρὺ ἐβένινον κιβώτιον μὲ ἀσαμένια κεριὰ, ὅπου εἶνε κλεισμένα ὅλα τὰ στολίδια τῆς κυρίας τῆς.

Ἐκεῖνη ξαπλώνεται εἰς τὴν πολυθρόνα, παίρνει ἓνα-ἓνα καὶ ἀνιίγει τὰ κουτιὰ ποῦ περιέχει τὸ κιβώτιον, καὶ μὲ τὰ μισοσβυσμένα μάτια τῆς κυττάζει ὥρες τὰ δυκτυλίδια, τὰ κολλιέ, τὰ σκουλαρίκια, τὰ βραχιόλια, τῆς καρφίτσες, τὸ διαδήμα. Εἶνε ἡ μοναδικὴ εὐχαρίστησις ποῦ μπορεῖ νὰ δώσῃ τότε εἰς τὰ σκοτινιασμένα μάτια τῆς.

Καὶ ἐνῶ κυττάζει ἐπίμονα τὰ στραφτερὰ αὐτὰ κοσμήματα, θυμᾶται ἐκείνους, ποῦ τῆς τὰ ἔδωσαν. Καὶ ὀμιλεῖ καθ' ἑαυτήν.

Ἡ καμαριέρα τῆς Σχόμπεργ σκύβει εἰς τὸ ἓνα ἄκρον τῆς τραπέζης καὶ τὴν ἀκούει μὲ ἓνα χαμόγελο μίσους καὶ περιφρονήσεως νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰς ἀναμνήσεις τῆς, ποῦ χαμένη εἰς τὸ ὄνειρόν τῆς θυμᾶται τὸ παρελθὸν καὶ τὰ ὄργια τῆς ἀκολάστου ζωῆς τῆς.

— Νὰ τὰ ρουμπίνια τοῦ μεγάλου δουκὸς, λέγει. . . Πόσο θὰ στενοχωρεῖται ὁ καυμένος ὁ Λεοπόλδος εἰς τὴν ἐξορίαν του εἰς τὴν Σκωτίαν, ἀφ' ὅτου οἱ ὑπῆκοοί του τὸν ἔδιωξαν πετροβολοῦντες τὴν ἀμαζάν του, μὲ μπάλles ἀπὸ λάσπη! Ὁραῖα ρουμπίνια ρόζ. Εἶνε πολὺ σπάνια πέτρα, ποῦ δὲν βρίσκεται, παρὰ εἰς τὴν Κεϋλάνην. . . Τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ τοῦ χονδρῶ Βερτχάιμ. Μαργαριτάρια μὲ βαθυκόκκινο μαῦρο χρῶμα πολὺ μεγάλης ἀξίας. . . Ναί, θυμοῦμαι, τὸν ἔδιωξα, γιὰτὶ ἔκαμε τὸ ἴδιον δῶρον εἰς τὴν γυναῖκα του καὶ εἰς ἐμένα.

Τὰ σκουλαρίκια τοῦ μαρκησίου. . . Δεν εἶνε πλούσιος ὁ καυμένος ὁ Λέων, μὰ εἶνε σωστός τζέντλεμαν. . . Δυὸ ἀρσενικοὶ σάπφειροι ἔξ καρατιῶν! Εἶνε ὡραῖον δῶρον τοῦ μικροῦ ἐκείνου, φαίνεται, ὅτι ὁ μπακαρᾶς τὸν ἠνύνησε τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Τὰ σμαράγδια τοῦ Βελῆ βέη. . . Περριεργο! Ὅλοι οἱ φίλοι μου ἔχουν κακὸ τέλος! . . . Αὐτὸς πάλιν βρέθηκε μιὰ ἡμέρα στραγγαλισμένος ἐπάνω εἰς τὸ διβάνι του κατὰ διαταγὴν τοῦ Χεδίβου. . . Θαναμία σμαράγδια! . . . Ὡ! αὐτὸ εἶνε πολὺ βαρὺ. Εἶνε τὸ στέμμα τοῦ βασιλέως τῆς Λιθουανίας. . . μὲ τὸ διαμάντι εἰς τὴν μέσην. . . Ἱστορικὸν διαμάντι, τὸ ὁποῖον οἱ κοσμηματοπῶλαι τῆς αὐλῆς ἐζήτησαν νὰ μοῦ τὸ ἐξαγοράσουν, ὅταν ὁ καυμένος Ἰωάννης ὁ τέταρτος ὑπᾶνδρευσε τὴν κόρην του. Εὐτυχέστερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Καὶ ὅταν ἐπὶ πολὺ ἀναμασσήσῃ τῆς παλῆς τῆς ἱστορίας, ποῦ ὅλες τελειώνουν μὲ πένθος ἢ μὲ ντροπὴ, κλείει τὰ μικρὰ κουτιὰ καὶ τὰ ξαναβάζει εἰς τὸ ἐβένινο κιβώτιον, ὅπου, σφιγμένα τὸ ἓνα πλάγι εἰς τὸ ἄλλο, μοιάζουν σὰν φέρετρα σὲ οἰκογενειακὸ τάφο.

Πολλὲς φορὲς πάλιν ἡ Σχόμπεργ βυθίζει τὸ χέρι τῆς εἰς τὸ βάθος τοῦ κιβωτίου διὰ νὰ πάρῃ κοσμήματα ἄλλα περασμένης μόδας ἢ ποῦ δὲν χρησιμεύουν τότε καὶ βρῖσκονται ριγμένα ἐκεῖ. Αὐτὰ δὲν εἶνε τόσον λαμπερὰ, ὥστε νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ θυμηθῇ ὅσους τῆς τὰ ἔδωσαν. Εἶνε τὸ κοινὸν κοιμητήριον τῶν ἀναμνήσεων.

Τότε ἡ Μανέντα ἔρχεται καὶ κάθεται κοντὰ εἰς τὴν κυρίαν τῆς διότι θὰ τῆς δώσῃ συνήθως κανένα σπασμένο δακτυλίδι ἢ κανένα χαλασμένο μεδαγιὸν ἢ κανένα κομμάτι σπασμένης ἀλυσσίδας.

Μιὰ βραδυὰ, ἐνῶ ἡ καμαριέρα τῆς ἐσκάλιζε εἰς τὰ ἀπομεινάκια τοῦ θησαυροῦ, ἀνεκάλυψε μὲ ἐκπληξιν μιὰ παλῆ ἀσημένια δακτυλήθρα, πτωχικὸ κόσμημα, καμωμένον διὰ τὴν ἐργατικὴν τιμότητα, τὸ ὁποῖον θαρρεῖς κ' ἐντρέπετο νὰ βρῖσκεται ἐκεῖ μέσα. Ἡ Μανέντα στόλισε μ' αὐτὴν τὸ δάκτυλό τῆς καὶ εἶπε γελῶντας εἰς τὴν κυρίαν τῆς:

— Μιὰ ἀσημένια δακτυλήθρα! . . . Τί εἶνε αὐτὸ κυρία;

Ἡ Σχόμπεργ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἰδῇ, ἀλλὰ παίρνει τὴν δακτυλήθρα καὶ τὴν στριφογυρνᾷ ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ χέρια τῆς.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, γρήγορα σὰν ἀστραπή,

Ξαναεΐδε με τὸν νοῦν της τὴν ἐποχὴν ποῦ ἦταν ἀκόμη γνωστικὴ καὶ ποῦ τὴν ἔλεγαν Βιογινία Πουαρώ. Εἶχε τελειώσει τὴν μαθητεΐαν της εἰς ἓνα λουλουδά τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Διονυσίου. Τῆς τὸ εἶχε δωρήσῃ ὁ Γιάννης Βατίστας, ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος. Τὴν ἀγαποῦσε πολὺ καὶ ἤθελε νὰ τὴν νυμφευθῇ.

Καὶ ὅταν σοῦ ἔτρεχε ὄλην τὴν ἡμέρα διὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ καταστήματος, τὴν συνώδευε κάθε βράδυ εἰς τὸ σπῆτι της.

Ἦτο σύζυγος, τὸν ὅποιον μπορούσε πολὺ καλὰ νὰ δεχθῇ. Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο δὲν ἐκέρδιζαν ὀκτὼ φράγκα τὴν ἡμέρα. Πὼς λοιπὸν νὰ ἀνοίξουν σπῆτι μὲ τόσον ὀλίγην πρόσοδον;

Καὶ μιὰ ἡμέρα, ἐνῶ τὴν συνώδευε, τὸν σταματᾷ καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε Βατίστα, δὲν πρέπει πειὰ νὰ μὲ συνοδεύετε! Ὅχι!

Ὅκτὼ ἡμέρες κατόπιν τὴν παρέσυραν μερικὲς φιληνάδες της καὶ πῆρε τὸν πρῶτο της ἔρωμένο.

Ὁ καθήμενος Βατίστας ἕξη μῆνες ἔπειτα, ὅταν εἶχε πειὰ παρασυρθῆ εἰς τὴν καταγώγια — πὼς περνᾷ ὁ καιρὸς ἀλήθεια — αὐτοκτόνησε καὶ ἄφισε ἓνα μικρὸ χαρτί, ὅπου ἦταν γραμμένο: «Πεθαίνω διὰ τὴν Βιογινία, γιατί τὴν ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ τὰς δυνάμεις μου».

Τὸ σκυθρωπὸ πρόσωπον τῆς Σχόμπεργ ἔγινε σκυθρωπότερον, ἄφισε τὴν δατυλήθρα νὰ πέσῃ.

— Λοιπὸν, κυρία, ἐπανέλαβεν ἡ καμαριέρα μὲ τὸ βλακῶδες της γέλιο, τί εἶνε αὐτό;

Καὶ ἡ Σχόμπεργ, κλείουσα ἀπότομα τὸ κιβώτιον, ἀπήντησε:

— Αὐτό;... αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε... εἶνε ἡ νεότης μου!

Μετάφρ. Θ. Μ. ΤΣΑΚ.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

ΓΙΑΣΑΚ

Αὐτὴν τὴν τούρκικη λέξη ἐφρόντισαν οἱ φίλοι μου νὰ μοῦ τὴν πρωτομάθουν, ὅταν ἐπῆγα γιὰ πρώτη φορά στὴν Πόλη. Γιασάκ. Ἀπαγορεύεται

— Εἶνε λέξι ποῦ σοῦ χρειάζεται πολὺ ἐδῶ, μοῦ εἶπαν. Θὰ τὴν ἀκούσῃς σχεδὸν

κάθε βῆμά σου καὶ πρέπει νὰ τὴν ξεύρης, γιὰ νὰ μὴ σοῦ συμβῇ κανένα δυσάρεστο. Ἀμα τὴν ἀκοῦς πρέπει νὰ κάμῃς μεταβολή. Καὶ στὸν δρόμο νὰ μὴ πολυκυττάζῃς τῆς χανούμισες. Γιασάκ!...

Κι' ἐγὼ τὴν εὔρισκα νόστιμη τὴν λέξι. Καὶ μοῦ ἄρεσε, μὲ ξεμούρλαινε νὰ τὴν ἀκούω. Κι' ἐπιζητοῦσα μάλιστα νὰ τὴν ἀκούω. Καὶ γιὰ τοῦτο ἐξεπίτηδες πολλὰς φορὰς, παίρνοντας τὸ τραῦμ νὰ ἀνεβῶ ἀπὸ τὸν Γαλατὰ στὸ Πέραν, ἐκαμωνόμουν πὼς, σὰν ξένος δὲν ἤξευρα κι' ἔκανα ν' ἀνεβῶ στὸ πίσω μέρος, τὸ προωρισμένο γιὰ τῆς χανούμισες, κι' ἄκουα τὴν φωνὴ τοῦ Τούρκου ὁδηγοῦ:

— Γιασάκ!

ἢ πάλι, πλανώμενος εἰς τὰ καλντερίμια τῆς Σταμπούλ, ἐδοκίμαζα νὰ μπῶ σὲ κανένα στρατῶνα μόνον καὶ μόνον γιὰ ν' ἀκούσω τὸν Τούρκο φρουρὸ νὰ μοῦ φωνάξῃ:

— Γιασάκ!

Καιμιὰ φορά ὁμοίως τ' ἄκουα τὸ περίφημο γιασάκ καὶ σὲ στιγμὲς ποῦ δὲν τὸ περίμενα καὶ σὲ μέρη ποῦ δὲν τὰ ὑποπτευόμουν γι' ἀπαγορευμένα. Καὶ τότε ἐσυλλογιζόμουν, πὼς σιγά-σιγά, ἔτσι ποῦ τραβᾶνε, ὅλα θὰ ἀπαγορευθοῦν ἐδῶ στὴν Πόλη, ἀκόμη καὶ νὰ φτερνίζεται κανεὶς.

CHARLES BAUDELAIRE

Ο ΚΑΚΟΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ

*Σ' ἀρχαῖα μοναστήρια μὲ τοὺς πελώριους τοίχους
ἀπλόνουντιαν σ' εἰκόνες ἢ πάναγνη Ἀλήθεια
κι' ὁ θεϊκὸς της ὕμνος οκοῦπίζοντιαν τοὺς ἤχους
μετρίαζε τὸν πόνο στὰ κουρασμένα στήθεια.*

*Στοὺς χρόνους ποὺ ὑψώθηκε ἡ θεία προσευχὴ
πόσοι χλωμοὶ καλόγηροι δὲν πῆραν λυπημένοι
τὸν κάμπο τὸν νεκρόσπαρτο καὶ θρήνησαν ἐκεῖ
δοξάζοντιαν τὸν θάνατο μὲ τὴν καρδιὰ θλιμμένη.*

*— Εἰν' ἡ ψυχὴ μου μνήματα π' ἀλόγητος λευίτης
ἀπ' τὴν αἰωνιότητα γυρνῶ καὶ κατοικῶ
μὲ μόνον τὸν αὐγερινὸ γιὰ νεκρικὸ κερί της.*

*Ὁ ἄτυχε καλόγηρε! πότε θὲ νὰ γροικῶ
τὸ ζωντανὸ εἰκόνισμα τῆς ἀμοιρης ζωῆς της
γιὰ τῶν χειρῶν μου γέννημα, γι' ἀγάπης μυστικῆ.*

Γ. ΠΕΡΑ.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΟ "ΧΑΛΙ
ΤΩΝ ΓΙΑΣΕΜΙΩΝ,"

Ἡ πρώτη συνάντησις.

Ἦταν ἡ πρώτη τους συνάντησις κί' ἀπὸ τὴν συγκίνησι ἢ καρδιές τους ἔτρεμαν σὰν δυὸ πεταλοῦδες ὅταν σμίγουν. Περνοῦσαν τοὺς κήπους, ποῦ τὰ μῦρα τοὺς λίγωναν τὴν ψυχὴν καὶ φέρναν μεθύσι σὲ κάθε ἔρωτευμένο. Φθάσαν ἀπὸ κάτου ἀπὸ μιὰ μηλιά.

— Δεν μπορῶ πιά νὰ προχωρήσω περισσότερο, εἶπε ἡ Ζαρίφα. Δὲν λογάριαζα τὴν κάψα, οὔτε τὴν ἀδυναμίαν μου, οὔτε τὴν συγκίνησι, ποῦ θὰ μὲ προξενούσε ἡ συνάντησίς μας. Ἄφησέ με ἐδῶ. Θὰ ζηζήτησω ἀπὸ τὸν Ὑπνο νὰ μοῦ δώσῃ πίσω τῆς δυνάμεις μου.

Ξαπλώθηκε πάνω στὰ χορτάρια. Ἡ σκιά ἐνὸς κλάδου, ποῦ τὸν κουνούσε ὁ ἀέρας, γλυστρούσε πάνω στὸ μέτωπό της, σὰν ἓνα συννεφάκι μπρὸς ἀπὸ τὸ λαμπερὸ δίσκο τοῦ φεγγαριοῦ, μιὰ νύκτα φθινοπωρινή. Ἡ ρόμπᾶ της, κεντημένη με λουλούδια, ἔμοιαζε σὰν ρυάκι ποῦ τὰ νερά του παρᾶσύρουν μπουμπούκια ζεμπουλιῶν καὶ ναρκίσσων ὕστερα ἀπὸ ραγδαία βροχή.

Ὁ Ναγκίμπ, ποῦ τὴν κύτταζε με μάτια θαμπωμένα, φαινόνανε σὰν ἄνθρωπος, ποῦ εἶχε χάσῃ. Δὲν τολμοῦσε τὴν παραμικρὴ κίνησι νὰ κάνῃ. Τὸ μυαλό του ἦτο σὲ σύγχυσι, ἢ καρδιά του ὄλο ταραχή, ἢ γλῶσσά του δεμένη κί' ὁ δισταγμὸς του ἦταν μεγάλος. Ἐνας φόβος τὸν ἔπιασε, μήπως, ἀφοῦ με τόση ἐπιτυχία πέρασε τὸ πέλαγος τῆς Ἀγάπης, ναυαγήσῃ μέσα στὸ λιμάνι!

Θυμῶταν ἓνα ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς τοῦ Ροῦστεμ, ποῦ ἔκανε τὸν ξεκουραστὸν αὐτὸν πολεμιστὴ νὰ θλίβεται ὄλο τὴ ζωὴ του. Ἐνὰ πρωὶ ὁ ἦρωας, παρ' ὅλες τῆς πληγῆς, ποῦ εἶχε στὸ κορμί του ἀπὸ τὴν τελευταία μάχη, ἔσυρε στὴν σπηλιά του, ἀπάνω στὸ βουνὸ Ἐρράμπ, μιὰ κόρη ὑπερκόσμιας καλλονῆς. Ἡ κόρη ἐκείνη ἦταν τόσον χαρούμενη ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστη χάρι ποῦ τὴν εὐδόκησε ὁ οὐρανός, νὰ γίνῃ ἔρωμένη τοῦ ξεκουσμένου ἦρωα! Μὰ ἐκεῖνος ἀπέφυγε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, προφασίζόμενος τὴν κούρασί του. Ἡ κόρη πειράχτηκε, θύμωσε, ἀγανάκτησε καὶ τὸν περιφρόνησε. Καὶ ὁ γενναῖος Ροῦστεμ γιὰ

πρῶτη φορὰ τότε γνώρισε με θλίψι πῶς ἡ γυναῖκα, ἢ ἔρωμένη, εἶνε πειδὸ ἀμείλικτη ἀπὸ ἓναν ἄσπονδον ἐχθρό.!

Ὁ Ναγκίμπ εἶχε τὸ συναίσθημα πῶς μποροῦσε ν' ἀποφύγῃ τὸ πάθημα αὐτὸ τοῦ ἦρωα! Τὸ πᾶν ἦτο ν' ἀποκοιμήσῃ τὴν Ζαρίφα, ποῦ τὸν κύτταζε μ' ἓνα τρόπο πολὺ προκλητικό.

— Μείνε ἡσυχῃ, τῆς εἶπε· θὰ καθίσω πλάι σου. Κλείσε τὰ ματάκια σου, μὴ σκέπτεσαι τίποτε. . .

— Γιατί δὲ μὲ παίρνεις στὴν ἀγκαλιά σου; εἶπε κείνη ξαφνικά, με φωνὴ κρουστάλλινη, σὰν κελάρισμα πηγῆς.

Ἐκεῖνος ἀνετρίχιασε. εἶπε:

— Τὸ σκέφτηκα, νάρκισσέ μου μυροβόλε, μὰ τὸ ἄρωμά σου τόσο μ' ἔχει μεθύσῃ, ὥστε πάω νὰ πέσω ἀπ' τὴ λιποθυμία. Εἶσαι τόσο λεπτή, σὰν τοῦ Χαλεπιοῦ τῆς γυάλης, ὥστε φοβοῦμαι μὴ σὲ συντρίψω με τὰ δάχτυλά μου, καὶ πόσῃ τότε θάταν ἡ ἀπελπισία μου καὶ ἡ ντροπὴ μου!

— Τὸ κορμί μου εἶνε ἐλαστικὸ σὰν Ἰνδιάνικο μάγκο, εἶπε ἐκείνη με φρύδια κατεβασμένα.

Πῆρε θάρρος ὁ Ναγκίμπ κί' ἄρχισε νὰ τῆς χαίδευῃ με μεγάλη προσοχή, σιγανά, τὸν πάλλευκο λαιμό της.

— Ἀλήθεια, εἶνε ἐλαστικὸ τὸ κορμί σου, ἄσπρο σὰν βαμβάκι καὶ μεθυστικὸ σὰν τὸν νάρκισσο.

Ξαπλωμένη, με ὄλο τὸ ραχάτι της ἢ μικρὴ Ζαρίφα, χαμογελοῦσε σ' ἓνα μῆλο, ποῦ χρυσίζει τὰ μάγουλά του ὁ ἥλιος. . . Πέρα μακρὰ, ἓνας χότζας καλοῦσε τοὺς πιστοὺς στὴν προσευχή.

Τῶν μελισσῶν ὁ βόμβος ξέσχιζε τῆς Σιγαλιᾶς τὸ μεταξένιο φάδι. Μιὰ πεταλοῦδα πιπιλιζε τὸ μέλι ἐνὸς γαλάζιου λουλουδιοῦ. . . Ὁ Ναγκίμπ, ποῦ εἶχε πειὰ θάψῃ στὴν ψυχὴ του καὶ τοὺς τελευταίους δισταγμούς του, χαίδευε τόρα τὸ ροδαλὸ κορμάκι τῆς Ζαρίφας, ὅπως τῆς χορδῆς μιᾶς ἄρπας, κί' ὁ ἱερὸς πόθος τῆς ψυχῆς του ἔβαλε τὸ πόδι του στὸ κατώφλιο τοῦ κεχριμπαρένιου αὐτοῦ τζαμιοῦ. . .

Μία ὑπολαίς κελάιδησε. . . Τὰ λοιπὰ εἶνε ἓνα μυστικὸ, ποῦ τὸ γνωρίζει μόνο ἡ μηλιά. . .

Κ. ΤΡΙΚ

OSCAR WILDE

Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ

Ὅταν πέθανεν ὁ Νάρκισσος, ἡ λίμνη τῆς ἀρεσκείας του ἄλλαξε τὰ γλυκά της νερὰ εἰς ἄλμυρὰ δάκρυα καὶ αἱ Ὁρειάδες κλαίουσαι ἔτρεξαν μέσα ἀπὸ τὸ δάσος γιὰ νὰ ψάλλουν στὴν λίμνη καὶ νὰ τὴν παρηγορήσουν.

Ὅταν εἶδαν ὅτι ἡ λίμνη εἶχεν ἀλλάξῃ τὰ γλυκά της νερὰ εἰς ἄλμυρὰ δάκρυα σκόρπισαν τῆς πράσινες πλεξοῦδες τῶν μαλλιῶν των καὶ εἶπαν στὴν λίμνη: «Ἐχεις δίκαιο νὰ πενθῆς ἔτσι γιὰ τὸν Νάρκισσο. Ἦταν τόσον ὠραῖος!»

«Τί; Ὁραῖος ἦταν ὁ Νάρκισσος;» εἶπεν ἡ λίμνη.

«Ποιὸς μποροῦσε νὰ τὸ ξεύρῃ αὐτὸ καλύτερα ἀπὸ σένα; ἀπήντησαν αἱ Ὁρειάδες. «Ἐμᾶς πάντοτε μᾶς περιφρονοῦσε καὶ μόνον σένα ζητοῦσε. Στῆς ὄχθες σου μεγάλωσε καὶ βλέποντας κάτω στὰ ἡσυχὰ νερά σου, καθρέφτιζε τὴν ὠμορφιά του.»

Καὶ ἡ λίμνη ἀπήντησε: «Μὰ, ἀγάπουσα τὸν Νάρκισσο γιατί, ἔτσι ποῦ στέκουνταν στῆς ὄχθες μου καὶ ἔβλεπε κάτω τὴν ὠμορφιά μου διαρκῶς καθρέφτιζα στὰ μάτια του.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ) Ο. ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

Εἰς τῆς μελαχροίνης τὰ μάτια

Τὰ μάτια σου, πουλάκι μου μελαχροινό, ποῦ φῶς μέσ' στῆς καρδιές σταλαῖζουν, μὰ τ' ἄστρα τὰ ψυχρὰ ψηλά στὸν οὐρανὸ —μὴ σὲ γελοῦν οἱ ποιηταὶ—δὲν μοιάζουν.

* *

Τ' ἀστέρια κάθε μαύρη νύχτα φωτεινὰ με καλωσύνη λάμπουν στὰ πελάγη τὰ βλέπει ὁ ναύτης, ποῦ με γνῶσι κυβερνᾷ, καὶ ἴσιο δρόμο κάμνει ἐκεῖ ποῦ πάγει.

* *

Τὰ μάτια σου τὰ μαῦρα, φῶς μου, ὅποιος τὰ ἰδῇ τόσες γλυκάδες καὶ φωτιῆς γεμάτα —ἂν εἶνε καὶ τὸ γνωστικότερο παιδί— θὲ νάβγῃ ἀπ' τὴν ἴσια του τὴν στράτα.

† Γ. Ν. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

— Τί κάνεις κυρά;

Ἐρώτησε με παραπονιάρικη, γλυκειά καὶ σιγανή φωνή, τὴν γρη῏α γυναῖκα τοῦ λαοῦ, μιὰ νέα κυρία μαυροφορεμένη, ποῦ περιπατοῦσε με ἀργὸ βῆμα μαζί με νέον ἄνδρα, μαυροφορεμένον κι' αὐτόν.

— Τί νὰ κάμω ὅπως με κατάντησε ἡ μοῖρά μου!... ἂν εἶχα τύχη καὶ ζοῦσε!..

Εἶπε ἡ γρη῏α κ' ἐστέναξε δυνατά.

— Σῶπα κυρά μου, νὰ ζήσης... πέρα καμμιὰ φορὰ ἀπ' τὸ σπίτι νὰ μᾶς βλέπης καὶ νὰ μᾶς λές ἂν ἔχης καμμιὰ ἀνάγκη... Δὲν κάνεις καλὰ νὰ μὴν ἔρχεσαι!...

Εἶπε ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία μόλις ἤμπορεσε ἀπὸ τὰ κλάματα νὰ τῆς εἰπῆ:

«Νᾶρθης κυρά Ἐλένη!...

Καὶ ἀπεμακρύνθησαν συντετριμμένοι.

— Τί κάνεις κυρά;

Ἐφώναξα καὶ ἐγώ, ὁ μόνος θεατῆς τῆς σκηνῆς, ποῦ ἔτυχε νὰ στέκωμαι ἄλλο παρακάτω.

— Δὲ σὲ γνωρίζω, παιδί μου.

— Εἶχες κανένα ἴδικό σου ποῦ ἔπουδαζε ἴστο μεγάλο σχολειό;

— Γιατρός;

— Ναί, γιατρός.

— Πῶς δὲν εἶχα!... Τ' ἀνῆψι μου, ὁ Γιαῖκος ποῦ λείπει τώρα ἴστην Ἀνατολή.

— Καὶ δὲ με θυμᾶσαι λοιπόν;

Μὲ παρετήρησε καλά.

— Μπᾶς καὶ εἶσαι ὁ Νικολάκης, ὁ φίλος του;

— Ὅλος κι' ὄλος.

Ἀπῆντησα προθύμως, ἂν καὶ ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποῦ μοῦ ἔδιδον αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Εἶδες ποῦ σὲ γνώρισα!...

— Ἐσὺ νὰ μὴ με γνωρίσης!...

Ἀλήθεια, ποῖος εἶναι κυρά Ἐλένη...

— Μὲ θυμᾶσαι βλέπω!...

— Αἶ καλά!... Ποιὸ ἦταν αὐτὸ τὸ ἀγαπημένο καὶ θλιμμένο ζευγάρι ποῦ σοῦ μᾶλησε;

— Ἀγαπημένο!... ἀγαπημένο!...

Ἀλλοίμονο!...

Εἶπε καὶ ἔσφιξε τὰ ἴδόντια τῆς, κι-οῦσα τὸ κεφάλι τῆς χαρακτηριστικῶς.

Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ» δὲν θ' ἀφήσῃ κανένα ποῦ νὰ μὴν κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον του.

«Τώρα εἶναι ἀγαπημένοι!... ὡς ποῦ γκῦρ-γκῦρ φέραν τὴ συμφορὰ ἴστο κεφάλι τους. Λοιπὸν ὁ Γιαῖκος μου ποῦ λές...»

— Ἀς τὸν Γιαῖκο τώρα, κυρά Ἀλένη θὰ ῥθῶ ἴστο σπίτι σου νὰν τὰ ποῦμε καὶ νὰ σοῦ κάμω κ' ἓνα γράμμα...

— Ἀλήθεια νᾶρθης, παιδί μου, νᾶχης τὴν εὐχή μου.

— ... Τώρα πὲς μου γιὰ τ' ἀνδρόγυνο, μοῦ κάνεις μεγάλη χάρι, γιὰτὶ μπῆκα σὲ περιέργεια.

— Μετὰ χαρᾶς σου. Εἶνε τ' ἀφεντικά μου ποῦ εἶχα. Ἐξῆ χρόνια παντρεμένοι. Ἀπόκτησαν ἓνα παιδί ἄμα ἀποκόπηκε με πήρανε νταντά! Εἶνε ἄνθρωποι καλοὶ καὶ πλούσιοι δὲν τοὺς λείπει τίποτις, ἀλλὰ τί βγαίνει μ' αὐτό!... Ἐκαμα μαζί τους τέσσερα χρόνια, μὰ δὲν τοὺς εἶδα, παιδάκι μου, μιὰ μέρα ἴμονιασμένους γκρίνια, ἴστη γκρίνια ἄσπρο ἐκεῖνος, μαῦρο ἐκείνη. Τὸ παιδάκι τους ἦταν πολὺ ὡμορφο καὶ πολὺ ἔξυπνο μὰ ἄργησε νὰ μᾶλησῃ καὶ σᾶν μᾶλησε πάλι, ὄλα τὰ καταλάβαινε, ὅτι γινώτανε ἴστο σπίτι τὸ ἦξερε, μὰ ἄλλο λόγια ἔβγαζε ἀπὸ τὸ στόμα του τὰ λόγια του ὄμως ἐκεῖνα εἶχαν πολὺ νόημα... Ἐξαφνα ἀρρώστησε βαρεία ὅτι μπορούσαν νὰ κάνουν γιὰ νὰ τὸ σώσουν τῶκαναν μὰ ἐκεῖνο ἦταν γιὰ νὰ χαθῆ δὲν γύριζε ἴστο καλύτερο. Οἱ γιατροὶ ἴφύγαν ἀπελπισμένοι. Ὁ πατέρας του ἀπ' τῶνα μέρος κ' ἡ μητέρα του ἀπ' τ' ἄλλο κλαίγανε, κι' αὐτὸ ἴστη μέση ἀναίσθητο. Ἐγὼ καθώμανε κατάχαμα σὲ μιὰ γωνιά καὶ βαστοῦσα τὸ πρόσωπό μου με τὰ χέρια μου.

Εἶχε δεκαφτὰ ἴμέραις νὰ μᾶλησῃ, ἂν καὶ πολλαῖς φοραῖς ἔδειχνε πῶς εἶχε κάτι νὰ πῆ εἶχε πέντε ἴμέραις ν' ἀνοῖξῃ τὰ ματάκια του... Ἐξαφνα τὸ μισοπεθαμένο ἀνασηκώθηκε καὶ κάθησε ἴστο κρεββατάκι του τέντωσε τὰ μάτια του, γεμάτα φλόγα καὶ δάκρυα, καὶ κύτταξε πρῶτα τὴ μητέρα του καὶ ὄστερα τὸν πατέρα του καλὰ καλὰ. Αὐτοὶ ἴγονάτισαν καὶ τὸ φιλοῦσαν.

Τότες, με τῶνα χεράκι του ἀγκάλιασε τὸ λαιμὸ τῆς μητέρας του καὶ με τ' ἄλλο

τοῦ πατέρα του, τοὺς ἔξυγωσε τὰ πρόσωπά τους καὶ τοὺς ἔκανε νὰ φιληθοῦνε καὶ με φωνὴ στεναχτική, βγαλμένη ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια του κατάμεσα:

— Ἀχ! Νὰ μὴν ξαναμαλώσετε πιά!... Τοῖς εἶπε καὶ ξεψύχησε.

Ἀπὸ τότες εἶνε ἀγαπημένοι μὰ τί ὄφελει! φέραν τὴ συμφορὰ εἰς τὸ κεφάλι τους... Τί ὄμορφο καὶ τί ἔξυπνο παιδί! ἄλλο λόγια ἔβγαζε ἀπ' τὸ στόμα του, μὰ τὰ λόγια ἐκεῖνα εἶχαν πολὺ νόημα.

ΔΗΜ. Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ»

Ὁ ἀγαπημένος χοροδιδάσκαλος τοῦ Χεδιβιάλ Κ. Παπαδημητράτος.

© ΠΑΡΑΜΙΘΗΜΑΤΑ ©

ΜΕ ΤΟ ΕΙΠΑΝ

Μονάχος μου στὸν κῆπο. Μαγιάτικο σούροπο. Μοναξιά ἀπ' ἀνθρώπους ὀλόγυρά μου.

Κύματα φανταστικά τῆς σκέψης τριγυροῦν μέσ' στὸ μυαλό μου. Γιὰ ποιὰν ἄλλη, παρὰ γιὰ τὴν ἀγάπη μου. Καὶ συλλογίζομαι, μὲ ἀγαπᾷ ἢ ὄχι;

— Σὲ βλέπω μελαγχολικὸ ἀπόψε, νιέ, μοῦ λέγει τ' ἀέρι καὶ χαδεύει τὸ πρόσωπο... γιατί θέλεις ν' ἀφαισώ δυνατὰ νὰ σοῦ πάρω τῆς σκέψης τῆς, κακῆς τῆς μαῦρες, θές νὰ σὲ φέρω τῆς θάλασσῆς τὴν μυρωδιά ἢ τὸ σ.γανὸ τραγοῦδι τῆς φλογέρας τοῦ βοσκοῦ ποῦ ψάλλει ἐκεῖ στὸ βουνό...

— Ὁχι, ἀεράκι μου, τοῦ λέγω, τί νὰ τὰ κάνω τὰ χάρδια, ἀφοῦ τῆς ἀγάπης μου τὰ χάρδια δὲν ἔχω τί νὰ κάμω αὐτὰ, ἀφοῦ δὲν μπορῶ τὴν δική μου ν' ἀκούσω. Ἀεράκι μου, δὲν ξέρω ἂν μ' ἀγαπᾷ ἢ ὄχι, κι' αὐτὸ μὲ λαβάνει. Πᾶνε καὶ ρώτησέ τὴν κι' ἔλα πῆς μου. Ἄν μ' ἀγαπᾷ, τότε ν' ἀκούσω τὰ τραγοῦδια ποῦ μοῦ φέρεις καὶ τῆς θάλασσας τὴν μυρωδιά θὰ νοιώσω ὡς τόσο τίποτε δὲν νοιώθω...

Ποιὸ ὕστερα πάλι ἐκόψε τὸ πέλαγος τῆς μελαγχολίας μὲ μιὰ ἄλλη φωνή.

Εἶνε μιὰ γαλιάνδρα.

— Ἦλθα γιὰ σένα, μοῦ λέει.

— Μήπως σ' ἔστειλε ἡ ἀγάπη μου;

— Ὁχι, ἦλθα μονάχη μου νὰ σὲ τραγουδήσω...

— Φύγε, τραγοῦδι δὲν θέλω... Ἐκείνη δὲ ξεύρω ἂν μ' ἀγαπᾷ. Χωρὶς τὴν ἀγάπη τῆς τὸ τραγοῦδι μοιρολόι θά'νε...

Ἡ γαλιάνδρα φεύγει, σχίζοντας ἀνάλαφρα τὸν αἰθέρα.

Κατόπιν μιὰ τοῦφα λουλουδιῶν ἀπὸ τριαντάφυλλα, μανώλιες, γιασουμιά, κρίνοι, ἀγιοκλήμα, βιόλες, γαρούφαλα, μοῦ εἶπαν:

— Γιὰτί σκεπτικός εἶσαι καὶ δὲν μᾶς γνωρίζεις; Ἐλα νὰ ἴδῃς τί μυρωδιά ἔχουμε, θ' ἀναγαλλιάσης στὴν ἀνάσα μας.

— Λουλούδια μου, δὲ μ' ἀγαπᾷ, θαρρῶ ἔχετε τὴν μυρωδιά τί νὰ τὴν κάμω, ὅταν δὲν ἔχω τὸ γλυκὸ ἄρωμα τῆς ἀγάπης τῆς;

Ἐδυσσεὺς ὁ βασιλεὺς τῆς ἡμέρας σιγά-σιγά πίσω ἀπ' τὰ βουνὰ καὶ ἔδωσε τόπο καὶ δύναμι στὸ φῶς τοῦ πρωταγωνιστοῦ τῆς νυκτερινῆς παρηγορίας τῶν ἐρωτευμένων.

— Ὡχρὸ σὲ βλέπω, φίλε μου, μὲ λέει,

— Φεγγάρι μου ὀλοστρόγγυλο, μοῦ φαί-

νεται πῶς δὲ μ' ἀγαπᾷ. Ἔτσι μαντεύω... Καλό μου, ἐσὺ ποῦ εἶσαι τόσο πονόψυχο ἀπόψε πᾶνε καὶ γλυκοχάδεψέ τῆς τὰ μαῦρα μαλλιά, ρῶτα τὴν κι' ἔλα πῆς μου.

Καὶ χάνεται τὸ φεγγάρι πίσω ἀπ' ἓνα ἄσπρο σύννεφο.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα.

Μονάχος στὸν κῆπο μου.

Μαγιάτικο σούροπο.

Μοναξιά ἀπ' ἀνθρώπους ὀλόγυρά μου.

Τὴν σκέψι μου γεμίζει ἡ ἀγάπη μου.

Ἡ γαλιάνδρα, τ' ἀέρι, τὰ λούλουδα, τὸ φεγγάρι ἔρχονται μαζί.

— Γειά σου καὶ χαρὰ σου, μοῦ λένε, Μᾶς εἶπε σ' ἀγαπᾷ, καὶ σ' ἀγαπᾷ πολὺ...

— Ἀλήθεια, τὰ ρωτῶ μὲ καρδιόχτυπο δυνατό.

— Ναι, μ' ἀπαντοῦν.

— ὦ! τί χαρὰ, πόσο ἀναγαλλιάσιν ἡ καρδιά μου, πόσο θέλω νὰ ζήσω.

Καὶ τότε:

— Νὰ σοῦ τραγουδήσω; λέει ἡ γαλιάνδρα.

— Νὰ σοῦ φέρω τὸ τραγοῦδι τοῦ βοσκοῦ; λέει ν' ἀεράκι.

— Νὰ σὲ φωτίσω; κάμει τὸ φεγγάρι.

— Ἐλα μύρισέ μας, λέν τὰ λούλουδα.

— Μπά, καλοὶ μου φίλοι τί ἀνάγκη. Γαλιάνδρα μου, τώρα ποῦ μ' ἀγαπᾷ ἐκείνη,

πειὰ δὲν ἔχω τὴν λαλιά τῆς πῶς εἶνε πειδὸ ὤμορφη ἀπ' τὴν δικιά σου. Καὶ σεῖς, λούλουδά μου, μήπως δὲν ἔχει τὰ χρώματά σας:

χειλὴ γαρούφαλο, μάγουλα ρόδα, δέρμα γιασουμὶ καὶ μανωλιὰ καὶ χερράκια κρινόλευκα ὡς ἡ ἀνάσα τῆς ἢ μυρωδιά βιόλας καὶ ἀγιοκλίματος δὲ βγαίνει. Καὶ σὺ, φεγγάρι, τὰ μάτια τῆς δὲ σὲ γλωμιάζουν.

Καὶ σένα, ζέφυρος, ἀπαλὸ ἀέρι, ἡ πνοή τῆς κι' ὁ ἀναστεναγμὸς τῆς δὲν σὲ ὠχραίνουν.

Λοιπὸν τί νὰ τὰ κάμω ὅλα σας, ἀφοῦ πειὰ ἔχω ἐκείνην ποῦ μ' ἀγαπᾷ...

Κι' ἔτσι οἱ φίλοι μου φύγαν παραπονεμένον καὶ πῆγαν σ' ἄλλους ἐρωτευμένους, νὰ τοὺς εὐχαριστήσουν μὲ τραγοῦδια, μυρωδιὰς καὶ ἀρμονίες. Κι' ἐγὼ ρίχτηκα στὰ ὄνειράτά μου, μέσα στὰ κύματα τὰ φανταστικά τῆς σκέψης γιὰ σένα, πάντα γιὰ σένα, ἀγάπη μου.

ΘΑΝΟΣ ΑΜΟΡΗΣ

ΣΚΟΡΠΙΣΜΕΝΟΙ

ΚΑΡΔΙΟΠΟΝΟΙ

1

Ἡ καρδιὰς ποῦ δὲν μποροῦν ν' ἀγαπήσουν μ' ὄλη τὴν δύναμίν τους, εἶνε ὡς τὰ μικρολούλουδα, ποῦ ἀνθοῦν τὴν νύχτα.

Ἡ καρδιὰς ἢ ἀδύνατες καὶ μικρὲς δὲν μποροῦν νὰ ὀλοανοίξουν ἐμπρὸς στὸ λαμπρὸ φῶς τῆς ἀγάπης. Δὲν ἔχουν ψυχὴ ἱκανὴ νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ τόσο φῶς, γι' αὐτὸ σφαλοῦν κι' ἀνθοῦν στὰ μικροαισθήματα καὶ τὰ φευτοαισθήματα τὰ λιγόφωτα ἢ ἄφωτα.

Ὅπως καὶ τὰ πολύχρωμα ἐκεῖνα μὰ χωρὶς μυρωδιά λουλούδια, ποῦ ἀνθίζουν τὴν νύχτα, κι' ὅταν τὴν αὐγὴ προβάλλει ἡ δύναμις τοῦ πολύφωτου ἡλίου κλείουν, σκύβουν ταπεινὰ καὶ κρύβονται κάτω ἀπ' τὰ φύλλα.

2

Ὁρφανὸς δὲν εἶνε ὁ ὀρφανὸς ποῦ ἀγαπᾷ. Ἡ γλυκεῖα ἐκείνης σκέψης σβύνει σιγά-σιγά, χύνει σκιά στὴς ὀρφάνιας τὴν ἀνάμνησι. Κάμνει ἐκεῖνον νὰ χαμογελά ἀνάμεσα ἀπ' τῆς ὀρφάνιας του τὸν πόνο, ὡς ποῦ νὰ τὸν ξεχάσῃ.

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΑΚΙΑ

Λίγα λουλούδια τοῦ βουνοῦ, γλωμά καὶ [μαραμμένα,

ἐπῆρες ἀπ' τὰ στήθη σου καὶ τὰ δωκεζομένα. Κι' ἐγὼ μ' ἀγάπη τὰ βάλω σ' ὀλόχρυσον ἀν-

[θογιάλι

Κι' ἐδίπλωζωντανέψανε κι' ἐμύρισαν καὶ πάλι.

*

Λίγα λογάκια τρυφερά, γλυκὰ κι' ἀγαπημένα, ἐπῆρες ἀπ' τὰ χεῖλη σου καὶ τὰ δωκεζομένα.

Κι' ἐγὼ ὡς μοσχομύρισα, τὰ ἀκριβὰ [λουλούδια

Μέσ' στὴν καρδιά μου τὰ βάλω καὶ γίνηκαν [τραγοῦδια.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΗΤΑΝ ΟΝΕΙΡΟ!

Ἐτοιμαζόμενη βιαστικά νὰ προφθάσω τὸ κονσέρτο μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἤρχιζεν ἡ ἑσπερίς. Στὸ δωμάτιό μου φοβερὴ ἀκαταστασία... Πουκάμισα, γιακάδες, πανταλόνια, γιλέκια καὶ διάφορα ἄλλα ρούχα ἦταν ριχμένα, φέρδην μίγδην, στὸ σοφᾶ, στῆς καθέκλες καὶ στὸ κρεβάτι μου.

Ἐπὶ τέλους σὲ λίγα λεπτὰ ἤμουν εἰς τὴν φωτολουσομένην αἴθουσα. Μόλις τὰ μάτια μου ἐσυνείδησαν εἰς τὸ ἐκθαμβωτικὸ τῶν ἠλεκτρικῶν φῶς ἐζήτησα μέσα εἰς τὰ γυναικεῖα νεκοιλὲ **Ἐκείνη**...

Καὶ τὴν ἀνεκάλυφα τριγυρισμένη ἀπὸ ὄμιλο νέων, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦσαν ποιῶς νὰ ἀποσπάσῃ περισσότερα μειδιάματα καὶ φιλοφρονήσεις. Πῶς μὲ εὐχαρίστησε τὸ μικρὸ, ἀλλὰ πόσο σημαντικό γιὰ μένα, χαμόγελο ποῦ μὲ ἔστειλε μόλις μὲ διέκρινε ἀπὸ μακρυνά!...

Τὴν ἐπλησίασα καὶ στὸ χέρι ἐκείνο ποῦ γιὰ μόνον στολίδι εἶχε τὴν ὁμορφιά του ἀπέθεσα τὰ χεῖλη μου μὲ εὐλάβεια.

Ὁ χορὸς ἦταν εἰς τὴν δίνη του. Τῆς ζήτησα ἓνα βάλς. Ἐσηκώθηκε ἀμέσως. Τί ὁμορφα ποῦ χορεύει! Πάντοτε χορεύω μαζί της καὶ κάθε φορὰ ποῦ χορεύω πάλι νέα αἰσθάνομαι εὐχαρίστητοι. Τῆς ρώτησα ἂν θὰ μοῦ ἴδινε, ὡς συνήθως τὸ τελευταῖο της βάλς. Μοῦ ἀπήντησε ναί! Δὲν ἦτο πειὰ καθιερωμένο μεταξὺ μας νὰ χορεύωμε τὸ τελευταῖο βάλς πάντα μαζί;

Ἡ ἡμέρα μόλις ἄρχισε νὰ χαράξῃ. Μερικοὶ προκομῆνοι πετεινοὶ ἀπέτειναν ἤδη τὸν ἕμνον των εἰς τὸν Φοῖβον, ὁ ὁποῖος ἤρχετο νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸν θρόνον του. Ἡ γλυκεῖα Introduction τοῦ «Quand l'amour meurt» ἦλθε νὰ τονώσῃ τὰ κουρασμένα μέλη μας γιὰ μερικὰ λεπτὰ ἀκόμη. Ἦσαν τὸ τελευταῖο βάλς τῆς ἑσπερίδος. Εἶδα τὴν Νινέττα μου νὰ μὲ βλέπῃ ἀπὸ μακρυνά σὰν νὰ μὲ λέγῃ: «Ἐμπρὸς εἶναι τὸ διό μας τὸ τελευταῖο βάλς τὸ ξέχασες;» Ἄν τὸ ξέχασα! καὶ μποροῦσα νὰ τὸ ξεχάσω ἀφοῦ τὸ φύλαγα μὲ τόση λαχτάρα!... Ἡ τελευταῖα δοξαρι-

γιές τοῦ βιολιοῦ ἀπέδιδαν τὸ τελευταῖο ξεψύχισμα τοῦ βάλς, διὰν αἰσθάνθηκα βάρος στὸ χέρι μου...

Βλέπω τὴ Νινέττα εἰς τὸ πρόσωπο... Θεέ μου λειποθυμοῦσε... Τὴν σήκωσα καὶ τὴν ἐξαπλώσαμε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἀρχίσαμε τῆς προσπάθειες νὰ τὴν συνεφέρουμε. Ἄνοιξε μιὰ φορὰ ἀκόμη τὰ μάτια της καὶ τὰ ξανάκλεισε σὰν νὰ ξεψυχοῦσε. Πῆρα τὸ χέρι της οἱ παλμοὶ εἶχαν παύσει... εἰς τὴν καρδιά της κ' ἐκεῖ τὰ ἴδια... Ἡ Νινέττα εἶχεν ἀποθάνει. Ἡ Νινέττα ἦτο νεκρὴ. Χωρὶς νὰ σκέπτομαι τί κάμνω ἔπεσα εἰς τὰ γόνατα καὶ ἄρχισα νὰ κλαῖω σὰν παιδί.

Ὁ κρῦος ἰδρῶς καὶ τὰ δάκρυα φαίνεται μὲ ἐξύπνισαν. Ἐτριψα τὰ μάτια μου καλὰ καὶ εἶδα ἐπάνω εἰς τὸ τραπεζάκι μου τὸ καρτὸ μιὰ μπουτονιέρα καὶ μερικὰ παιχνίδια τοῦ κοταγιῶν τῆς ἑσπερίδος ἀπὸ τὴν ὁποία μόλις εἶχα φύγει πρὸ ὀλίγων ὥρων. Συγχρόνως ἄκουσα κτυπήματα εἰς τὴν πόρτα μου καὶ τὸν φίλον μου νὰ μοῦ λέγῃ:

— «Τί ἀκόμη κοιμᾶσαι; καὶ στὰς δεκάμισον μᾶς φυλάγῃ ἡ Νινέττα.

Ἀναστίναισα βιαστικά. Εὐτυχῶς ἦταν ὄνειρο! Πολλὲς φορὲς ἀκόμη ἐχόρευσα τὸ τελευταῖο βάλς μὲ τὴν Νινέττα. Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι ὅσες φορὲς ἀκούσω τὸν ἤχο τοῦ «Grand l'amour meurt» ἀνατριχῶ χωρὶς νὰ θέλω.

(Διασκευή).

Ο. ΜΗΤΣΑΚΗΣ

Ἐνεκα τυπογραφικοῦ ἀτυχήματος ἡ συνέχεια τῆς μελέτης τοῦ κ. Γ. Νικολαΐδου «Περὶ ἐκδόσεως ἐν τῷ Διεθνεῖ Δικαίῳ» ἀναβάλλεται εἰς τὸ προσεχές.

ΑΠΟ ΤΑΣ «ΝΕΑΣ ΙΔΕΑΣ»,

ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΗ

* Ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου ἐδράζεται ἐν τῷ ἔρωτι, ὅπως ἡ τοῦ φυτοῦ ἔχει τὴν πηγὴν τῆς ἐν τῷ φωτί.

* Ἡ ἐννοια τῆς ζωῆς, δι' ἕκαστον ἐξ ἡμῶν, ἔγκειται εἰς τὸ ἀναπτύσσειν ἐν ἑαυτῷ τὸν ἔρωτα. Ἡ ἀνάπτυξις αὕτη τῆς δυνάμεώς μας τοῦ ἀγαπᾶν μᾶς φέρει τὴν χαρὴν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν.

* Δὲν καθορίζει μόνον τὸ λογικὸν τῆς σχέσιν ἐν ἣ εὐρίσκεται ὁ ἀνθρώπος πρὸς τὸ σύμπαν, ἀλλ' ἐξ ἴσου καὶ τὸ αἶσθημα, ἡ συνένωσις ὄλων τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου.

* Μόνος ὁ ἀγαπῶν ἀπολαύει τῆς ζωῆς. Ὁ ἔρως εἶνε αὕτη ἡ ζωὴ, οὐδαμῶς δὲ ζωὴ παράλογος, ὀδυνηρά, φθαρτή, ἀλλὰ ζωὴ εὐτυχίης, αἰωνία.

ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΣΑ ΑΝΑΓΚΗ

Λόγοι ἀνεξάρτητοι τῆς θελήσεώς μας, ἐμπόδια ἀνυπερέβλητα καὶ ἀνάγκαι ἐπιβάλλουσαι, δημιουργηθεῖσαι ἐκ τῆς ἀνωμάλου καταστάσεως, μᾶς ἀναγκάζουν συχνὰ νὰ παρεκκλίνωμεν τοῦ προγράμματος καὶ τῶν ὑποσχέσεων, ἅς διευτυπώσαμεν ἐν τῷ πρώτῳ φύλλῳ. Διὰ ταῦτα ἀναγκάζομεθα πρὸς τὸ παρὸν νὰ μετατρέψωμεν εἰς δεκαπενθήμερον τὴν «Νέα Γενεάν», προσπαθοῦντες περισσότερον διὰ τὴν τήρησιν τῶν ὑποσχέσεών μας.

Δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι θὰ τύχωμεν τῆς ὀρθῆς ἐγκρίσεως τῶν ἀγνωστοῦν μας, οὓς διαβεβαιοῦμεν ὅτι μόλις αἱ περιστάσεις τὸ ἐπιτρέψουν καὶ ἡ «Νέα Γενεά» τελειότερα καὶ βελτιωτέρα θὰ ἐκδίδεται καὶ πάλιν ἐβδομαδιαία.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

JEAN RICHEPIN
de l'Academie Française

ΜΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

V I,

Ἡ ζωὴ ἔγινε τότε ἀληθινὰ εὐχάριστος διὰ τὸν Λουκιανόν. Εἰμποροῦσε πλέον ν' ἀπολαμβάνῃ χωρὶς ἐμπόδια τὸν ἐρωτὰ του, δηλαδή νὰ ὁμιλῇ δι' αὐτόν καὶ δὲν ἐζητεῖ περισσότερα διὰ νὰ εἶνε εὐχαριστημένος. Ἄν καὶ ἐμεγάλωσεν εἰς τὸ Παρίσι, παρὰ τὴν πρόωρον φαντασίαν ποῦ τοῦ ἔδωσαν τὰ βιβλία τοῦ Λουκιίου, εἶχε καρδιά καθαρή. Ἰσως θὰ τοῦ ἐπήρχοντο ἐπιθυμίαι ἐκ μέρους γυναικὸς περισσότερο φιλαρέσκου.

Ἰσως ὁ νέος αὐτός, αἰσθανόμενος τὴν παιδικὴν ἀκόμη ἡλικίαν του, θὰ ἐκέντα τὴν ἐπιθυμίαν χήρας τινὸς καὶ μεγαλυτέρας τῶν τριάντα ἐτῶν. Ἀλλὰ ἀκριβῶς ὁ φόβος αὐτὸς τοῦ νὰ κατέλθῃ μέχρις αὐτοῦ τοῦ ἐπιπέδου, ἠμπόδιζε τὴν κ. Ἀνδρῆ νὰ ἀφεθῇ περισσότερο.

Ἐντρέπετο, οὕτως εἰπεῖν, σκεπτομένη, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἐρωμένη τοῦ Λουκιανουῦ. Ἐπάλαμιν ἐναντίον τῆς ἰδέας αὐτῆς καὶ ἐπεκαλεῖτο ὅλην τὴν τὴν τιμότητα.

Δὲν ἦτο ἄλλως τε γυνὴ τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦλάχιστον δὲν εἶχεν ἀκόμη γνωρίσῃ τὴν ἐπιπάθειαν αὐτῶν. Ἐνεκα ὅλων τούτων ὁ ἔρωσ των ἔμεινε πλατωνικῶς, χωρὶς οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος νὰ ἐποφύρῃ κατ' ἀρχάς ἐκ τούτου.

Πρῶτος ὁ Λουκιανός, ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην ἀκόμη κάποιου πράγματος. Ἀναμφιβόλως ἦτο εὐχάριστος νὰ διέρχεται κανεὶς ὥρας καὶ ἡμέρας συνομιλῶν με αὐτήν, καὶ νὰ ἔχῃ ἐλευθέρων συνάφειαν με τὸ πνεῦμά της καὶ ὀλίγον με τὴν καρδιά της.

Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἠμπόδιζε νὰ ἔχῃ στόμα, μάτια, στήθος, δέρμα, δηλαδή μία σάρκα. Καὶ τὸ αὐτὸ στόμα ἐζητεῖ φιλία, τὰ μάτια ὁμιλοῦν.

Αἱ ἐπιθυμίαι, τὰς ἑποίας εἶχεν αἰσθανθῆ πρῶτον ὁ Λουκιανός, ἐπανήλθον πλέον ἀκατανίκητοι, πλέον θερμαί. Ἐδίψα πλέον. Δὲν ἠθέλε νὰ φιλῇ πλέον τὰ χέρια, ἀλλὰ τὸ στόμα.

Ἡ κ. Ἀνδρῆ κατάλαβε αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴν, ἐταράχθη καὶ ἐξ ἐπιδράσεως ἠλλαξε καὶ ἐκείνη.

Ἐὰν εἶχε τὴν ἰδίαν ὁρμὴν με τὸν Λουκιανόν, ἢ ἐὰν μόνον εἶχε τὴν ἰδίαν με ἐκείνον ἡλικίαν, ἀναμφιβόλως θὰ παρεδίδοτο. Δὲν συνμερίζετο τὴν ὁρμὴν τοῦ νέου, ἀλλὰ ἠσθάνετο ἀτομίας, ἀδυναμίας, μίαν ἰδιαιτέραν κλίσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἠρέσαστο νὰ ἀφίεται.

Ἐφοβήθη καὶ ἠθέλησε νὰ ἀντινεργήσῃ. Ἡ ἱπερηφάνεια, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυε πρὸς τὸν

Λουκιανόν, θὰ ἤρκει νὰ τὸν λογικεύσῃ πρὸ ἐνὸς μηνός. Τώρα τὸν ἐξηρέθιζε μόνον περισσότερο.

Ὅταν ἓνα βράδυ τὴν ἀπεθαύμαζε σταθερῶς, τοῦ διέταξεν αὐστηρῶς νὰ παύσῃ.

— Λουκιανέ, τοῦ εἶπε, σὲ ἀπαγορεύω νὰ με κυττάζῃς ἔτσι ἢ θὰ θυμώσω. Βλέπω ὅτι ἤμουν πολὺ καλὴ διὰ σὲ καὶ με κάμνεις νὰ μετανοῶ. Θέλω, τὸ ἐννοεῖς; θέλω ἀπολύτως νὰ με σέβουσαι. Αὐτὴν τὴν στιγμήν τὸ βλέμμα σου δὲν με σέβεται. Ἐχεις τὸ ὕφος τρελλοῦ.

Χωρὶς νὰ πῆ λέξιν, ὡς περὶ εὐγλωττον ἀπάντησιν, ἔπιασε τὸ κεφάλι της τὸ ἔστρεψε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ τῆς ἐκόλλησεν εἰς τὰ θερμά της χεῖλη ὀλόξεστο φιλί.

Ἐλίπασεν ἀπὸ τὰ χέρια του, τὸν ἀπόθησε καὶ ἐσηκώθη κίτρινη ἀπὸ θυμὸν καὶ ἐκπλήξιν. Ἰσως θὰ ἐνέδιδεν εἰς μίαν βραδείαν περίπτωξιν. Ἄλλ' ἠγανάκτησεν ἐναντίον μιᾶς τόσοσ βιαίας κατακτήσεως.

— ὦ! εἶνε ἴγροσπῆ. Συμπεριφέρεσθε σάν ἀγριάνθρωπος. Μ' ἐπονέσατε.

— Σὲ ἐπιθυμῶ, ἀπήντησεν ὁ Λουκιανός, ἐπιτιθέμενος καὶ πάλιν.

Δὲν ἐγνώριζε τί ἔκαμνε.

Εἶχε μεθύσῃ, ἀπὸ τὸν παροξυσμὸν αὐτὸν τῆς ἐπιθυμίας, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ οἱ ἰσχυρότεροι ἀκόμη χαρακτηρῆς ὑποβάλλονται πολλάκις, ὅπως οἱ ἄλλοι. Δὲν θὰ ὑπεχώρῃ καὶ πρὸ τῆς βίας ἀκόμη.

Ἐκύτταξε τὸ φόρεμα τῆς κ. Ἀνδρῆ, ὅπως ὁ μαινόμενος ταῦρος βλέπει τὸ κόκκινον πανί με μάτια γεμάτα αἷμα.

Ἡ κ. Ἀνδρῆ ἐτρόμαξε ὅταν τὸν εἶδεν ἔτσι καὶ δὲν ἐσκέφθη πλέον παρὰ νὰ φύγῃ. Ἀπέφυγε τὸ κίνημά του πρὸς ἐκείνην καὶ προτοῦ προφθάσῃ νὰ ἐπαναρχίσῃ, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, κλειδῶσασα συνάμα τὴν θύραν.

Ὁ Λουκιανός ἔμεινε μόνος εἰς τὸ σαλόνι σάν τιμωρημένος μαθητῆς. Ὅλη ἡ θέρμη του

ἔπεσε πρὸ τῆς γελοίας αὐτῆς λύσεως τῆς σκη- νῆς, ἢ ὁποία ὀλίγου δεῖν θὰ ἐγένετο τραγική.

Ἡ ὁρμὴ του κατέπεσε πρὸ τῆς θύρας. Ἐξύπνησε σάν ὑπνοβάτης ἀκατάστατος, ἀποβλακωμένος, μόλις ἐννοῶν τί εἶχε νὰ πράξῃ. Ἦνοιξε τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον ἐβλεπεν εἰς τὴν πεδιάδα, ἐπήδησε καὶ ἔφυγεν ὡσάν ἐγκληματίας.

Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἔφυγε τὸν ἑαυτὸν του, λυπούμενος διὰ τὴν ἀφάνταστη τὸλμην του καὶ κλαίων τὴν χαμένη εὐτυχίαν του. Διότι τώρα ἐβλεπε καλῶς, ὅτι ἐτελείωσε περὶ αὐτῆ ἡ ὥραία ζωὴ, ἢ γλυκῆς βραδυῆς, καὶ τὸ κυριώτερον, ἐχάθη κάθε του ἐλπίς!

Πῶς νὰ τὸ ἐπανορθώσῃ τὸ λάθος αὐτό; καὶ πῶς νὰ τὸ δικαιολογήσῃ ἀκόμη;

Μιά στιγμή τρέλλας, λήθης, παραλογισμοῦ.

Ἀλλὰ θὰ ἐδέχετο ἢ κ. Ἀνδρῆ τὴν συγγνώμην του; Θὰ ἠθέλε καὶ νὰ τὸν ἀκούσῃ κἄν; Καὶ πῶς θὰ τολμοσε νὰ τὴν ἐπανίδῃ;

Ἡ ὄλλη ἡμέρα διήλθε χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ περάσῃ τὸν ποταμὸν καὶ νὰ μάθῃ τὴν τύχη του. Ἠρκέσθη νὰ γράψῃ γράμμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκατηγόρει τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ καρδιάς καὶ διεβεβαίωσεν, ὅτι εἶχε μετανοήσῃ πραγματικῶς. Ἐφοβεῖτο μήπως ἡ ἐπιστολή του ἐπιστραφῇ χωρὶς νὰ ἀνοιχθῇ. Ἐπειδὴ δὲν τοῦ τὴν ἐπέστρεψεν ἕως τὸ βράδυ, πήρε ὀλίγον θάρρος καὶ ἔγραψε ἄλλην, διὰ τῆς ὁποίας ἐζητεῖ τὴν ἀδειαν ὁ ἴδιος νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμην.

— Εἶνε περισσότερο ἀφ' ὅτι με ἀνήκει, τῆς ἔγραψε, εἰάν θελήσῃτε νὰ με ἀπαντήσῃτε διὰ μιᾶς λέξεως οἴκτου. Ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ζητῶ τέτοιον κατὰ. Εἶσθε ἤδη πολὺ ἐπιεικῆς, δεχθεῖσα νὰ ἀναγνώσῃτε τὴν πρώτην μου ἐπιστολήν. Ἀπηθῆτε με καὶ μὴ με ἐπιστρέψετε τὴν παρούσαν καὶ αὐτὸ θὰ εἶνε ἀρκετὸν διὰ νὰ ἐννοήσω, ὅτι δὲν μοῦ ἀρνείσθε τὴν ἀδειαν νὰ ἔλθω νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν λύπην μου διὰ τὴν ἀξιοκατάκριτον μου πράξιν.

Ἡ δευτέρα αὐτῆ ἐπιστολή δὲν ἐπέστρεψεν ἐπίσης. Γερμάτος ἐγνωμοσύνην διὰ τὴν καλωσύνην τῆς κ. Ἀνδρῆ, ἀπεφάσισε τέλος νὰ υπάγῃ εἰς τὸ σπῆν της. Ἡ καρδιά του ἐπαλλεν, ὅταν ἀνοιξεν ἡ θύρα καὶ ἔπαυσεν εἰς τὴν φράσιν αὐτῆν τῆς ὑπερηφάνειας:

— Ἡ κυρία ἔφυγε με τὴν μικρὰν εἰς τὸ ταξίδι χθὲς τὸ πρωὶ καὶ δὲν εἶπε ποῦ πηγαίνει.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΓΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΡΩΜΑΙΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Κωμωδία εις πράξεις 6, σιηνάς . . .
ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Α'

(Σχολή τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Κοι-
νότητος Γαλατῶ. Διῶθουσα τετράγωνος, τέσ-
σαρες τοῖχοι κενοί, ἄνωθεν ὑπερφῶν πλη-
ρες . . . παιδιῶν τῆς γειτονιάς. Ἡ μεγάλη
τράπεζα μὲ τὴν κλασικὴν πρασίνην τσάχαν
εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης ἀντικρὺ τῆς εἰσ-
όδου).

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. — Ὁ ἅγιος ἔξαρχος (διὰ
τὸν τύπον).

ΔΙΕΥΘΥΝΩΝ. — Τὸ παλαιὸν κόμμα.

ΑΡΧΙΚΑΓΓΕΛΑΡΙΟΣ. — Ἐνας κύριος
φαλακρὸς μὲ τὸ μπομπέ. (Ρωτᾶτε τὸν διευ-
θυντὴν μας).

Β'

Τὸ παλαιὸν κόμμα ἐν ἀπαρτίᾳ, ἀρα εἰ
λοιποὶ ἐνοριτῶν περιττοί. Αἱ θύραι τῆς σχο-
λῆς κλείουσι, αἱ κλειδὲς παραδίδονται τῷ
ἀγίῳ Προέδρῳ. Οὐαὶ τοῖς μωροῖς τοῖς
προσελθοῦσι μετὰ τὴν δωδεκάτην! Ὁ κομ-
ματισμὸς μέσα ὀργιάζει. Γύρω εἰς τὴν
πρασίνην τράπεζαν τὰ τερτίπια ἐξακολου-
θοῦν. Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις ἐπὶ τῇ προ-
ελεπομένῃ νίκῃ των.

Γ'

Ἐξω τὸ πλῆθος ὀλίγον κατ' ὀλίγον
συναθροίζεται. Ἡ ἀντιπολίτευσις βλέπου-
σα ὅτι θὰ μείνῃ ἔξω τοῦ νυμφῶνος δια-
μαρτύρεται. Φωνάζει, ἀπειλεῖ, ἀλλ' εἰς
μάτην. Οἱ παλαιοκομματικοὶ προσπαθοῦν
νὰ τοὺς πείσουν μὲ τεχνάσματα διὰ νὰ
περάσῃ ἡ ὥρα καὶ εὑρεθοῦν πρὸ τετελε-
σμένου γεγονότος. Ὁ πατριωτισμὸς ὅμως
καὶ αἱ ὀγιεῖς ἰδέαι ὑπερεκχειλίζουσι τὰ στή-
θη τῶν ἐνοριτῶν. Ἀπαιτοῦν νὰ εἰσέλθουν.
Βιάζουσι τὴν σιδηρᾶν θύραν, ἀλλ' ἀδίκως.
Ὁ σιδηρὸς ἀνθίσταται. Μία φαεινὴ ἰδέα!
Κάποιος σιδηρουργὸς φθάνει μὲ διάφορα
ἐργαλεῖα καὶ ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ μὲ τὸ με-
γάλο σφυρὶ τὴν θύραν. Τί αἰσχρὸς! Κτυπᾷ
τὸν σιδηρὸν καὶ ὅμως ὁ κτύπος ἀντηχεῖ
εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν παλαιοκομματικῶν.
Αἱ θύραι τῆς σχολῆς, ποῦ γαλουχεῖ τὰ
τέκνα τῆς μεγάλης Κοινότητος τοῦ Γαλα-
τῶ, ἀρχίζουν νὰ καταστρέφονται.

Ἐκεῖ, ὅπου ὡς χθὲς ἀκόμη, τὰ τέκνα
τῶν ἐδιδάσκοντο τὰ γράμματα καὶ τὸν πο-
λιτισμὸν, σήμερον οἱ πατέρες των ἀρχίζουν
τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς βαρβα-
ρότητος! Διὰ τί; Διότι ἔτσι τὸ θέλει ὁ
κομματισμὸς! . . . Ὁ σιδηρὸς ὅμως ἀνθί-
σταται, καὶ ἡ ὀργή των αὐξάνει περισ-
σότερον. Αἰφνης ὡς ἀγκυραν σωτηρίας
ἀκούουσι τὴν συμβουλὴν ἐνὸς ἀπάχῃ τῆς
γειτονείας.

Ἀπὸ τὸ παραπλευρῶς ἀπαρτεμᾶν τῇ
βοηθείᾳ τοῦ ἐξώστου ἠμποροῦν νὰ εἰσέλ-
θουν εἰς τὴν Σχολήν. Καὶ ἄμ' ἔπος, ἄμ'
ἔργον.

Δύο, τρεῖς, οἱ τολμηρότεροι λαμβάνουσι
τὰ ἐργαλεῖα τοῦ σιδηρουργοῦ καὶ εἰσ-
έρχονται.

Δ'

Ἐσῶθεν ἀρχίζει τὸ σωτήριο ἔργον.
Ἐξῶθεν ὁ πανζουρπιτισμὸς. Τὸ σφυρὶ ἀρ-
χίζει . . . Ντάνγ-ντάνγ καὶ ὁ σιδηρὸς ὀλί-
γον κατ' ὀλίγον ἐνδίδει. Ἐνα ὀργανάκι
περνᾷ κατὰ τύχην. Ἡ νεολαία τῆς ἀντι-
πολιτεύσεως ἐπωφελεῖται, καὶ ἀπὸ τὴν
χαρὰν ὅτι ἡ ἰσχύς τῆς θὰ βασιλεύσῃ, δια-
τάσσει νὰ παίξῃ. Καὶ ἰδοὺ τὸ θέαμα!
Ἐξῶθεν ντάνγ-ντάνγ τὸ σφυρὶ κτυπᾷ.
Ἐξῶθεν τὸ ὀργανάκι παίζει. . . Καρο-
τοιέρη τράβα!! Καὶ μέσα γύρω εἰς τὴν
πρασίνην τράπεζαν ὑπὸ τὴν προεδρείαν
τοῦ ἀγίου ἐξάρχου καὶ τῆ ἡγεσίᾳ τοῦ
παλαιοκομματισμοῦ ἐκλέγεται ἡ . . . Ἐφο-
ρεῖα τῶν Σχολῶν Γαλατῶ.

Tableau!! Οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς
ποῦ συναθροίσθησαν διὰ νὰ θαυμάσουν τὸ
πανόραμα, ἀκομπανιάρουν τὸ ὀργανάκι
μὲ χειροκροτήματα καὶ ἡ νεολαία ἀκομ-
πανιάρει μὲ τὰ τραγούδια, καὶ ὁ σιδη-
ρουργὸς μὲ τὸ Ντάνγ-Ντάνγ! Καὶ τράβα
κορδέλα γιὰ Σινεμά.

Πέντε χωροφύλακες μὲ ἀστραφτερὲς
τῆς λόγχεις περνοῦν ἐκείνην τὴν στιγμὴν.
Βλέπουσι τὸ πλῆθος καὶ ἐρωτοῦν νὰ μά-
θουν. — «Ντουγιὸν βάρ ἐφέντημ» — γά-
μος γίνεται τοῦ ἀπαντᾷ κάποιος, καὶ δια-
σκεδάζουσι. Τῶχαψαν, καὶ τραβοῦν ἴσια
γιὰ τὴν τάξιν. Τὸ ἔργον ἐξακολουθεῖ . . .
Καὶ ἐπὶ τέλος ἡ θύρα ἐνδίδει καὶ τὸ
πλῆθος ὀρμᾷ σύσσωμον εἰς τὴν Σχολήν;

Ε'

Ὁ ἅγιος Πρόεδρος, ἐνεός! Οἱ παλαιο-
κομματικοὶ κόκκαλο! Ὁ δυσπτροφὸς

διευθυντῆς ἡμετέρας ἐπιθεωρήσεως φο-
βούμενος ἐπίθεσιν ἐκ μέρους ἐνδιαφερομέ-
νου δι' ὅσα ἔγραψαν κατ' αὐτοῦ εἰσέρχε-
ται μὲ χονδρὴν λογχοφόρον μαγκοῦραν.
Ὁ ἀντίπαλός του τὸν μυρίζεται, καὶ τὸ
κόβει λάσπη προφασιζόμενος . . . Ἡ ψη-
φοφορία ἐξακολουθεῖ. Ὑβρεις, διαπληκτι-
σμοί, παρασκήνια τῶν κομματαρχῶν,
κλοπαὶ ψηφοδελτίων, καὶ ὅλα τὰ καλού-
πια εἰς ἐνέργειαν. Οἱ Ρωμηοὶ ἔχουσι ἐκ-
λογάς! Βαβυλωνία.

ΣΤ'

Ἀποτέλεσμα: Ὅλοι ἐψήφισαν ἄλλος
μιά, ἄλλος καμμιά, ἄλλος πέντε, καὶ ἄλ-
λος 15, ἀναλόγως τῶν δυνάμεων τοῦ κόμ-
ματός του. Ἐτσι τὸ θέλουσι. Καὶ ἔτσι θὰ
γίνῃ.

Ὅταν σὰς παρακαλῶ εἶναι μαζευμένοι
γύρω εἰς τὴν πρασίνην τράπεζαν μαλλιά
κουδάργια 3000-4000 ἀνθρώποι (τὸ ἴδιον
ὅπως γίνεται εἰς τὸ ψωμί τοῦ βεσικῆ).
Καὶ ἄλλοι φωνάζουσι, ἄλλοι ὑβρίζουσι, ἄλ-
λοι κτυποῦν, ἄλλοι κυττάζουσι νὰ κλέψουσι
καὶ ἄλλοι νὰ ρίξουσι ψήφους μέσα εἰς τὴν
κάλπην ποῦ ὀλάνοικτη καὶ ἀπροστάτευ-
τη μένει ἐμπρὸς των. Ὅταν δὲν ὑπάρχει
ἐπίσημος κατάλογος ἐνοριτῶν, παρὰ μό-
νον σὰν μπακάλ ντεφτερῆ, εἶναι ἀνοικτὰ
δύο τετράδια καὶ ἐκεῖ γράφονται διὰ πο-
σοστὴν ἀραγε φορὰν οἱ ἐρχόμενοι — φεύ-
γοντες — καὶ ξαναερχόμενοι. Ὅταν σὰν
ἄρπυιαι οἱ παλαιοκομματικοί, στέκονται
γύρω εἰς τὸν ἅγιον Πρόεδρον μηχανευό-
μενοι χιλίας δύο δολιότητος διὰ νὰ νική-
σουν, τί ἀποτέλεσμα περιμένετε ἀπ' ὅλα
αὐτὰ;!

Καὶ ἐκλέγονται, ἀν ἀγαπάται ἐκεῖνοι
οἱ ὅποιοι θὰ φροντίσουν διὰ τὴν ἐκπαί-
δευσιν τῶν τέκνων τοῦ λαοῦ. Ἡ ψηφοφο-
ρία ἐπὶ τέλος λήγει. Ἀρχίζει ἡ διαλογία.
Αἰφνης ἕνας μπακάλης τοῦ Κουμπαρατζῆ
ζητᾷ ἀπὸ τὸν ἅγιον Πρόεδρον νὰ πληρώ-
σῃ τὴν ζημίαν ποῦ ἔγινεν εἰς τὴν θύραν
τῆς Σχολῆς, ἀφ' οὗ δὲν ἔιδε τὰ κλει-
δεῖα νὰ ἀνοίξουσι.

— Ὅποιος τὴν ἔσπασε νὰ τὴν πλη-
ρώσῃ — δικαιολογεῖται ὁ ἅγιος καὶ ἀρχί-
ζει τὸ μέτρημα. Τὰ χάλια μας!

Καὶ ὁ γράφων μεμαρτύρηκεν καὶ ἀλη-
θινὴ ἔστιν ἡ μαρτυρία του.

Γ. ΒΟΥΓΑΓΑΡΑΚΗΣ

Ch. Wagner

ΕΥΘΥΜΙΑ

Ἡ ἀθυμία εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς ρίχνουν μερικὰ πράγματα, εἶνε ἀπόδειξις ποῦ μᾶς ἐνίκησαν.

Μᾶς ἀναγκάζουν νὰ φορῶμεν τὴν σταχτιά στολή τῶν νικημένων καὶ τῶν ἐγκαθειρκτων.

Κράτει τὴν εὐθυμίαν σου. Εἶνε σημεῖον ἡττης ὄλων τῶν ἐχθρῶν τῆς ψυχῆς. Τιμὴ ἀποδιδόμενη εἰς τὸν Θεόν, ἀπὸ τὰ βάρη τῆς σκοτίας, ἐκδήλωσις πίστεως ἀπὸ τῆς πειρῆς ὑψηλῆς καὶ τῆς πειρῆς καθαρῆς.

*

ΑΛΥΣΣΙΔΕΣ

— ὦ! αὐτὲς ἡ ἀλυσσίδες.

— Βύθισέ τας εἰς τὴν δυνατὴ φωτιά τῆς ἀγάπης. Σφυρηλάτησέ τας μὲ μεγάλο καὶ δυνατὸ σφυρὶ εἰς τὸν ἀκμονα τῆς ὑπομονῆς. Καὶ ἡ ἀλυσσίδες σου θὰ γίνουσι δπλα. Ὅ,τι πρὶν ἦτο ἐμπόδιον θὰ μεταβληθῆ εἰς δύναμιν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀνάρρωσις.

Μετὰ χαρᾶς ἀγγέλλομεν τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ φίλου καὶ συνεργάτου τῆς ἡμετέρας ἐπιθεωρήσεως κ. Γ. Παρδικάρη ἐκ τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἀσθενείας.

Ν. Λωρίδας.

Μετὰ μεγάλης λύπης μας ἐμάθαμεν τὸν θάνατον τοῦ φίλου συναδέλφου διαχειριστοῦ τοῦ «Κόσμου» Ν. Λωρίδα. Ὡς γνωστὸν ὁ κ. Ν. Λωρίδας ἔπεσε θῦμα νυκτερινῆς ἐπιθέσεως καθ' ἣν ἔλαβε πολλὰ πλήγματα διὰ μαχαίρας. Ἐνοσηλεύετο ἐπ' ἀρκετὸν καιρὸν ἐν τῷ νοσοκομείῳ. Ραίνομεν ἀνθὴ ἐπὶ τοῦ πεφλημένου νεκροῦ τοῦ ὁποίου ἡ ἀδικὸς ἀπώλεια ἔσται ἕσαυτὶ χαραγμένη εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀγαπόντων αὐτὸν φίλων

Ἐκλογή ἐφόρων.

Ἐφοροὶ τῆς κοινότητος Ἑπταπυργίου ἐξελέγησαν οἱ κκ. Τ. Γεωργιάδης, Κ. Μαλλίγρης, Ι. Ζινόπουλος καὶ Σ. Τσολακίδης, Γνωρίζοντες προσωπικῶς τινὰ τῶν μελῶν τῆς ἐφορείας, ἔχομεν πεποιθήσιν ὅτι θὰ προσπαθήσῃ αὕτη ν' ἀναδείξῃ τὴν κοινότητα Ἑπταπυργίου. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ποσῶς περὶ τούτου.

ΑΙΚ. Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗ

Εἰς τὸ ἀνθος εἰσέτι τῆς ἡλικίας τῆς, μόλις 25 ἐτῶν, ὑπέκυψεν εἰς τὸν θάνατον, κατόπιν ὀλιγοήμερου ἀσθενείας ἐκ τῆς ἐπαράτου γρίπης. Ἡ εὐθεία τῆς σεμνῆ καὶ ἐπιβάλλουσα ἐγένετο ἐν Ταταούλοις εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, προεξάρχοντος τοῦ ἁγ. Ὁλόμπτου κ. Ἀποστόλου μετ' ὄλου τοῦ κλήρου. Πλήθος πολὺ ὁμοῦ καὶ φίλοι τῆς μεταστάσεως, συνώδενσαν αὐτὴν μέχρι τῆς τελευταίας κατοικίας τῆς.

Στεφάνους κατέθεσαν αἱ οἰκογένειαι:

Γ. Βουλγαράκη, Θ. Βουλγαράκη, Β. Ζάκα, Σπυρ. Γκιούλα, Ἀγγελῆ Θεοφάνους, Κτυπιάδου καὶ Κιουρτζόγλου

Συλλυπούμενοι τὸν ἡμέτερον διαχειριστὴν καὶ φίλον κ. Γεώργιον Βουλγαράκην ἐπὶ τῇ σκληρᾷ ἀπωλείᾳ τῆς πολυκλαύστου ἑξαδέλφης του, ὡς καὶ τὴν βαρυνενοῦσαν μητέρα τῆς κ. Σεμιράμιδα, εὐχόμεθα εἰς αὐτοὺς μὲν τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν, εἰς δὲ τὴν μεταστᾶσαν γαῖαν ἑλαφράν.

Στὴν μνήμην τῆς ἀγαπημένης μου ἑξαδέλφης Κατίνας.

Τί ἤλθες; καὶ τί ἔφυγες; ἔννοιωσες τὴν ὀρφάνια ἀπὸ μικρῆ νὰ σὲ κτυπᾷ! Μὰ νίκησες στὸ τέλος καὶ 'κεῖ ποῦ ἄρχισες νὰ λές:—«Μακρὰ πειὰ τὰ [τυράνια]»
κ' ἔβλεπες νὰ διαλύεται τῆς μοίρας σου ὁ κέπλος

'Κεῖ ποῦ θὰ σ' ἐτοιμάζαμε τοῦ γάμου τὰ στεφάνια [για
κι' ὄλο τραγοῦδια νυφικά θὰ λέγαμε γιὰ σένα.
'Κεῖ ποῦ γοργὰ ἐδιάβαινες σὲ παραδείσ' οὐράνια
σὲ εὐτυχίας καὶ χαρᾶς παλάτια ὄνειρεμένα.

Ξάφνον ὁ Χάρος πρόβαλλε φθονῶντας τὴ χαρὰ [σου
καὶ σ' ἄρπαξε! Ἐπέταξαν τὰ ὄνειρα κ' οἱ πόθοι
ἐχλώμισαν ἢ ἐμορφαί, ἐσβύσθη ἡ ματιὰ σου
καὶ σὲ σωριάσαν ἄσπλαγχα σιῶν μνημοριῶν μιά [κόχη!
Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ!

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ!

διὰ τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Νέας Γενεᾶς.»

Θὰ εἶνε μοναδικὸν εἰς τὴν καλαισθησίαν καὶ τὸν πλοῦτον.

Θὰ ἔχη εἰκόνας καλλιτεχνικὰς ἐντὸς τοῦ κειμένου καὶ ἰδιαίτερος ἐγγράμμους, γελοιγραφίας καὶ τύπους τῆς πόλεώς μας, ὕλην φιλολογικὴν ἰδικὴν μας καὶ ξένην, εὐθυμογραφίας, χρονογραφήματα, ἐπιστημονικὰ καὶ κοινωνικὰ ζητήματα κλπ. κλπ.

Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ» θὰ ἐκπλήξῃ ὄλους διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τελειότητά του.

Θὰ μένη ἀλησιμόνητον, διότι θὰ τὸ γράψουν οἱ καλύτεροι λογογράφοι.

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ!

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τῆς «ΝΕΑΣ
ΓΕΝΕΑΣ» θὰ συγκινήσῃ.

* ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ *

ΜΙΑ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

- Αἱ πρόοδοι τῆς ἐπιστήμης.
- Πῶς ἀναβλέπουν οἱ τυφλοὶ.
- Ἡ θαυματουργὸς προσωπίς.

Ἡ ἐπιστήμη ἀπὸ τινος σημειοῦ ἀλματικὰς προόδους, ὥστε οὐδόλως ἀπίθανον μετὰ τινὰ ἔτη νὰ μὴ ὑπάρχῃ νόσος ἢ πάθησις, τῆς ὁποίας νὰ μὴ ἔχῃ εὐρεθῆ ἢ θεραπεία. Μία ἀπὸ τὰς τελευταίας ἐφευρέσεις καὶ ἡ μᾶλλον ἐκπληκτικὴ εἶνε μία προσωπίς, βοηθεῖα τῆς ὁποίας οἱ τυφλοὶ δύνανται νὰ βλέπουν.

Ἡ προσωπίς αὕτη ἐφευρέθη ἀπὸ ἓνα Πολωνὸν Κάν, στρατιώτην εἰς τὴν Λεγεῶνα τῶν Ξένων. Καίτοι τὰ ἀποτελέσματά της εἶνε εἰσέτι ἀτελῆ, ἐν τούτοις ὑπάρχουν μεγάλα ἐλπίδες περὶ τελειοποιήσεως τοῦ μηχανήματος. Τὸ πρόσωπον τοῦ τυφλοῦ καλύπτεται μὲ τὴν ἐν λόγῳ προσωπίδα, συνδεομένην μὲ ἠλεκτρικὴν συσκευὴν, ἐφωδιασμένην μὲ πρισματικούς φακούς καὶ ἓνα θάλαμον διὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων. Βοηθεῖα τῆς συσκευῆς ταύτης, ὁ τυφλὸς δύναται νὰ διακρίνῃ ὅλα τὰ χρώματα, τὸ λευκὸν φῶς, τὰς σκιὰς καὶ οἷονδήποτε ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον περιλούεται ἀπὸ τὸ λευκὸν φῶς.

Εἰς μίαν δοκιμὴν ἓνας τυφλὸς ἠδυνήθη, βοηθεῖα τῆς προσωπίδος, νὰ διακρίνῃ τὴν διαφορὰν μεταξὺ δύο καὶ τριῶν δακτύλων, οἱ ὁποῖοι ἐπρόβαλλοντο πρὸ τοῦ προσώπου του, ὡς καὶ διάφορα ἔπιπλα τοῦ δωματίου.

Γαλλίζουν.

Ἡ ξενοκρατία καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς τραμβατηζήδεις μας ἔσχεν ἀπὸ τὸρα τὴν ἐπίδρασίν της. Καὶ τὸρα ἀντὶ νὰ μᾶς διώχουν μὲ τὸν ἀνάγων τρόπον ποῦ μᾶς ἔδιωχναν ἄλλοτε, μᾶς ὁμιλοῦν εἰς ἄμεμπτον γαλλικὴν ὅτι δὲν ἔχει θέσιν.

— Κομπιλέ τιρ, ἐφένδημ.

Τί νόστιμο καὶ γαλλικώτατον κομπιλέ, ἀλλήθεια! . . .

Ἄγριαι ἐπιθέσεις.

Ὡς τόσο ἄγριοι εἰς τὰς ἐπιθέσεις των αὐτοὶ οἱ Ἄγγλοι. Εἶνε ἐπιθετικοὶ ὄχι μόνον εἰς τὰ μέτωπα τοῦ πολέμου, ἀλλὰ . . . καὶ εἰς τὰ μάγουλα τῶν κοριτσιῶν, ποῦ παρ' ὅλην τὴν ψυχρότητα τοῦ χαρακτήρος των τοὺς ξεσηκώνουν τὴν καρδιά.

Ἄλλως τε, ἴσως ἐπειδὴ τὰ φιλιὰ εἶνε ζεστά καὶ αὐτοὶ εἶνε ψυχροὶ γι' αὐτὸ νὰ τοὺς ἀρέσουν.

Κ' ἐγὼ ποῦ εἶδα τὸ γεγονὸς εἰς τὴν γωνίαν τοῦ rue de poste μολονότι δὲν εἶμαι ποτὲ ψυχραῖμος σ' αὐτὰ, φοβούμενος καὶ ἐπ' ἐμὲ ἐπιθεσιν, ἠρκέσθη γλυκύτατον γλύψιμο καὶ . . . ἔφυγα.

Σταθερὰ καρδιά.

Κᾶποια δ-νις (ὄνομα καὶ χωριὸν) ἂν καὶ πέρασεν ἡ γερμανικὴ μὸδα, δὲν ἐννοεῖ ν' ἀνταλλάξῃ τὴν καρδιά της σύμφωνα μὲ τὴν ἀγγλικὴν μὸδαν.

— Νὰ καὶ μιά γυναῖκα σταθερὴ εἰς τὸ ζήτημα τῆς καρδιάς.

Μὰ τί διάβολο, μόνον ἡ ἐρωμένη μου εἶχε κάλπικη καρδιά.

Διαμαρτυρίαι εἰς τὰ γραφεῖά μας.

Ἐπίθεσις δεσποινίδων εἰς τὰ γραφεῖά μας, διότι ἐγράψαμεν ὅτι τὰ ψήνουν μὲ τοὺς Ἴταλούς, παρ' ὀλίγον νὰ στοιχίσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀθώου ὡς περιστεράν εἰς τὰ θηλυκὰ ζητήματα, νεαροῦ διευθυντοῦ μας.

Ἡ ἐπίθεσις κατέληξεν εἰς τὴν θραυσίν τῶν γυαλιῶν του, τὴν ἀλωσιν τῆς τσέπης του ἐπομένως, καὶ τὴν κατάκτησιν τῆς καρδιάς του.

Τὰ Τράμ.

Σάν νὰ εἶχαμε χαίρι τὸν καιρὸν ποῦ δοῦλεναν καὶ τὸρα θὰ κλάψουμε ποῦ στάθηκαν.

Καλύτερον ἀδελφέ, τοῦλάχιστον δὲν σκοτινόμεθα ποιὸς θὰ πρωτανέβῃ. Καὶ ἔπειτα τὸ κυριώτερον, δὲν ἔχουμε κοψίματα ποδαριῶν καὶ χειριῶν, ποῦ μᾶς ἔκαμναν κατὰ διάφορα ξεχαρβαλώματα καὶ τῆς στραβομάρας τῶν ὀδηγῶν των.

Ἄνευρέθη.

Ἡ ὥραία Ἑλένη, τὴν ὁποίαν ἐγράφομεν τῆς προσάλλες, ὅτι ἐχάθη, ἐπὶ τέλους ἀνευρέθη, πρὸς χαρὰν ὄχι καὶ τόσον τοῦ ἀγίου Δεσπότη, διότι τὴν φορὰν αὐτὴν ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ γυρθεῖ πολλά.

Εἶνε πειὸ πεταχτή, πειὸ σκερτσόζα καὶ τὰ μάτια γλυκὰ γιὰ ὅλους.

Ἐ! ἅγιε Δέσποτα, δὲν ξεύρεις ποῦ ἡ γυναῖκα σὰν ξεφύγῃ μιὰ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ἀγαπημένου της, ξανοίγεται κατόπιν καὶ δὲν τῆς ἀρέσει ὁ πρῶτος;

Τὰ γένεια τοῦ ἐξάρχου.

Λίγο ἀκόμη καὶ κάποιος ψηφοφόρος εἰς τὰς προχθεσινὰς ἐκλογὰς τοῦ Γαλατᾶ νὰ ξεκάρφωνε τὰ γένεια τοῦ ἐξάρχου, γιατί, ἀφοῦ ἦλθε ἀργά, δὲν τὸν ἄνοιξαν.

Μὰ ἄλλο ποῦ σᾶς τὸ λέγω καὶ ἄλλο νὰ βλέπετε μὲ τί ἀγριὰδα ρίχθηκε ἐπάνω στοῦ τραπέζι καὶ ἠθέλε λέξιν γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὰ γένεια.

Νὰ καλὸς Χριστιανὸς!

Μὰ νομίζομεν πῶς ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἐνωρίτερα, καὶ ἂν ἐνδιαφέρετο διὰ τὴν κοινότητα, νὰ διῆ τὰ καλοῦπια τὰ ἐξαρχικά καὶ Χαρισιάδικα ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν κατ' ἐπανάληψιν ψηφοφορίαν πολλῶν καὶ τὸ κλεισίμον τῶν ματιῶν εἰς τοῦτο τῶν ραδιοσυγγούτων καὶ συναμοτούτων μετὰ τοῦ ἐξάρχου περὶ τὴν κάλπην.

Τρέχουν, τρέχουν.

Ὅλοι οἱ μερακλήδεις, ὅλοι οἱ τεριακλήδεις τρέχουν πρὸς τὸ Γαλατᾶ-Σεράϊ ἀντίκρου τῆς Παριζινας στὴν «Λύγη» ξεψυχισμένοι, λαχανιασμένοι, σαστισμένοι καὶ σπρώχοντες ν' ἀγοράσουν τὸν ζαχαρωμένο καφέ φθηνά πρὸς 120 γρ.

Μὰ ἔχουν καὶ δίκαιο οἱ ἄνθρωποι, ἡ ζάχαρη εἶνε ἀκριβή, χωρὶς καφέ δὲν μποροῦν καὶ πέρνουν γιὰ βάλσαμο τὸν ζαχαρωμένο καφέ καὶ παρηγοροῦνται.

Κύριοι μπακάληδες.

Καὶ πάλιν ἔγιναν κύριοι μπακάληδες ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους μετὰ τὴν ἀνακωχὴν περιφρονούσαμεν διότι μᾶς ἔγδυσαν κατὰ τὸν πόλεμον.

Καὶ πάλιν ἀναγκαζόμεθα νὰ τοὺς καλοπιάνουμε διότι ξαναπέσαμε στὰ χέρια τους. Αἱ τιμαὶ μεγαλύτεραι καὶ τῶν τιμῶν τοῦ πολέμου. Καὶ ἂν σᾶς ἀρέσει κύριοι τὸρα κάμετε ἐχθρὸν τὸν μπακάλη τῆς γειτονιάς σας ποῦ νὰ σᾶς γδύσῃ γιὰ νὰ πάρετε μιὰ ὄκᾶ μόνον φασουλᾶκια (καὶ αὐτὰ βλέπετε γιατί ἀκριβαῖναν ἔγιναν φασουλᾶκια, ἐνῶ ὅταν εἶχαν 2-3 γρ. ἡ ὄκᾶ ἦσαν βρωμοφάσουλα).

Ὁ ἀρχισυντάκτης

SISMANOGLIO
MEGARO

Από τοῦ προσεχοῦς φύλλου εἰς τὴν «NEAN GENEAN»

ΒΙΡΓΙΝΙΑ

Πρωτότυπος μυθιστορία ὑπὸ I. ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ

Τὰ ἐκλεκτὰ καὶ εὐθηνὰ τρόφιμα εἰς τὸ παντοπωλεῖον ἢ «ΑΦΡΙΚΗ»

Κ. ΚΑΡΑΔΗΜΗΤΡΗ & Δ. ΚΟΝΤΟΜΕΡΚΟΥ

Πέραν, Παρυὰκ καποῦ "Αφρική γὰν ἀρ. 17.

Τρίγωνα θανμάσια,

μπανλαβὰς καὶ **ΠΙΣΜΑΝΔΟΓΛΙΟ**

ἐκτάκτου κατασκευῆς

καὶ παντὸς εἶδους γλυκίσματα καὶ λίκερ. — **Εἶδη γάμων,**

ἀρραβώνων καὶ βαπτίσεων.

Εἰς τὸ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΧΑΛΕΠΗ

(πρώην ΚΑΡΔΟΜΑΤΗ)

Γαλατῆ, ἀριθ. 37, ἔναντι τῆς *Credit Lyonnais*

Τιμὰ ἐκτὸς συναγωγισμοῦ.

Ὁ χορὸς δὲν εἶνε μόνον διασκέδασις. —
Εἶνε σχολεῖον, ὅπου μαθητὴν κανεὶς νὰ
φέρεται καὶ νὰ εἶνε παρουσιάζομαι εἰς τὰ
καλύτερα σκλόνια, καὶ συνιστῶμεν ὡς
τοιαύτην τὴν αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου
«Χιθιδιάλ» παρὰ τὸ Τρουελ, ἔπου διδά-
σκει ἐπιμογενὴς χοροδιδάσκαλος κ. Κ.
ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΤΟΣ.

Ἡμερίδες, ἑσπερίδες καὶ μαθηήματα.

Σπεύσατε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν ἐν
Ἀσμάλῃ Μετζίτ τοῦ Πέραν ἀριθ. 9

Ἀιθνή αἰθουσαν Κουρσίου

κ. Γ. ΑΜΗΡΑ

εἶναι ἡ τελειότερα καὶ διαθέτει σύ-
στημα τελείας ἀντιστησίας.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ τοὺς ἐκλεκτοὺς αἶνους
τὸ ἀθάνατο δοῦζικο (ἀντιπάρμακον τῆς
γρίππης), τὸ κοκκὰ καὶ τὰ λοιπὰ ἰδιό-
τητα τοῦ κ. Α. Τζέλλα, Καλιεντζή Κο-
λοῦκ ἀριθ. 48 καὶ 68.

Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δικηγόρος

Ἀναλαμβάνει παντὸς εἶδους νομικὰς
ὑποθέσεις.

Γαλατῆ, Μουχτῆ Νομικὸ γὰν ἀριθ. 13

Κομψότης, τελειότης καὶ φθήνεια εἰς τὰ γυναικεῖα καὶ ἀνδρική ὑποδήματα, ἔτοιμα
καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ εἰς τὸ Κατάστημα τῶν κκ. Κ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ καὶ Α. ΝΑΝΟΠΟΥΛΟΥ
Πέραν, *Cité de Syrie* Ἀριθ. 6

Ζητήσατε ἀπὸ τοὺς καπνοπώλας καὶ ἑφημεριδοπώλας τὴν «ΕΛΕΘΝΩΡΑΝ»
πρὸς 15 γρ. μόνον.